

” *Ne engem sirassatok...*

Lk 23,28

NAGYBÖJTI LELKI ÚT

A füzet lapjain a következő szentekkel, vértanúkkal találkozhatok:

Szent Bernát

Vianney Szent János

Szent Charbel Makhlouf

Szalézi Szent Ferenc

Boldog Temesvári Pelbárt

Boldog Emmerich Anna
Katalin

Szent Edith Stein

Avilai Szent Teréz

Boldog Mészáros Zoltán

Keresztes Szent János

Szent John Henry Newman

Szent Ágoston

„A hit legfeljebb hő-
ket teremt, a szeretet
azonban szenteket szül.
Hittel csak e világ fölé
tudunk emelkedni,
szeretettel azonban az
Isten trónja elé.”
(Szent John Henry
Newman)

A füzet használatáról...

Nagyböjti lelki utunkon ezúttal arra hívjuk a testvéreket, hogy Jézus Krisztus értünk vállalt áldozatát szemlélve, valamint Urunk és szent Anyja megpróbáltatásain elmélkedve tartsunk össze bűnbánatot, hogy közelebb kerülhessünk megváltásunk misztériumához, ill. ezen keresztül Istenünkhöz is.

Az egyes témákhoz tartozik néhány kérdés, amik kiindulópontjai lehetnek egy-egy tartalmas beszélgetésnek.

A késsel jelölt oldalak a gyermekek számára tartalmazzák az adott hétre történeteket, kérdéseket.

Az egyes témákhoz kapcsolódó könyvajánló.

„Jeruzsálem leányai siratják [Jézust]
keresztútján, s fölfeszítettésekor is
az asszonyok egyetlen hívei,
kik e borzalmat távolról nézik.

Mily vigasztaló mindez a Mesterre;
de Ő, ki végtelenül szereti a viszont-
szeretőket, önmagukra, lelkükre,
üdvükre irányítja figyelmüket,
mintha mondaná:

Úgy sirassatok, azzal a szeretettel,
melytől magatok szebbek,
nemesebbek, kitűnőbbek lesztek.”

Prohászka Ottokár püspök

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

PÜSPÖKI KÖSZÖNTŐ

A sokféle teendőnk szorításában ismét eljött hozzánk a nagyböjt ideje. Ilyenkor az Egyház arra hív bennünket, hogy törekedjünk visszafogottabban élni, tartsunk több csöndet, keressük az elmélyedés idejét, nézzünk lelkünk mélyére, tartsunk komoly lelkiismeret-vizsgálatot, bánjuk meg bűneinket, menjünk el gyónni, és végezzük a bűnbánat cselekedeteit.

Az élet sok mindent ró ránk, mindnyájunknak sok feladata van. Sokszor azt tapasztaljuk önmagunkon, hogy rohanunk az életben, nincs semmire időnk, legfőképpen nincs időnk megállni, elgondolkodni fontos dolgokon. Mintha már a lelkünket is elhagynánk a nagy igyekezetben. És persze így nincs se békénk, se megelégedettségünk, hiszen szinte semmi sem éri el a lelkünket. A kapkodásban felszínesek leszünk, érzékenyek, sértődékenyek, és sok feszültséget hordozunk magunkban.

A nagyböjt meghív arra, hogy ebből a rohanásból kilépjünk, megálljunk, és engedjük, hogy utolérhessen a lelkünk, hogy elmélyülten, végiggondolva éljük a mindennapjainkat. Megtapasztalhatjuk, hogy milyen áldás a csönd, és hogy minden csöndes perc ajándék, mely által gazdagodik a lelkünk, közelebb kerülünk Istenhez, mert a csöndben megtanuljuk felismerni Isten hangját lelkiismeretünkben. Felismerjük bűneinket, hibáinkat, fogyatékoságainkat, és az önismeret segít jó útra térni. A bűnbánat elvezet a szentgyónáshoz, ahol a megújuló szeretettel tapasztaljuk meg Isten megbocsátó jóságát, bilincseink leoldását.

Jézussal járhatjuk éltünk útjait, akár a magunk keresztútját is. És akkor megtapasztaljuk az Úr áldásának örömét és békéjét, nagyböjt kegyelmi ajándékát.

Az Úr tegye kegyelmével gazdaggá, lélekben tartalmassá ezt a szent készületi időt!

Spányi Antal
székesfehérvári püspök

„Beteljesedett az idő,
és már közel van az Isten
országa. Tartsatok bűn-
bánatot, és higgyetek az
evangéliumban.”
(Mk 1,15)

A nagyböjt három alappillére

Az ember három alapvető kapcsolatban él: Istennel, önmagával és a felebarátaival. A nagyböjt három pillére éppen ezeket a kapcsolatokat érinti, hiszen csak akkor jöhet létre valódi és teljes megújulás, ha mindhárom kapcsolat megújul.

1. IMA – Isten felé fordulás

- elcsendesedés: szükséges időt és lehetőséget adnunk Istennek, hogy szólhasson hozzánk
- nem annyira a több, mint inkább a mélyebb ima a cél
- keresztút: amikor Jézus szenvedéseinek elmélkedünk, Isten szeretete tárul fel előttünk

Imádság nélkül a nagyböjt csupán önmagunk körül forgás, ahol a mi teljesítményünk van a középpontban, nem Isten.

2. BÖJT – "kézben tartom" önmagam

- az étkezési böjt az éhségérzet által:
 - emlékeztet – ezzel éberséget eredményez
 - a túlfogyasztás korában önmérsékletre hív és tanít
 - együttérzést ébreszt bennünk a szegények iránt
- egyéb lemondások/felajánlások (kényelem, média, élvezetek...): szükséges szembenéznünk vágyainkkal és gyengeségeinkkel, mert ha tudunk "nemet" mondani önmagunknak, akkor szabaddá válhatunk attól, ami uralkodni akar rajtunk

Önuralom nélkül a szeretetünk gyenge lesz és hamar "kifárad" – nem lesz kitartó, sem pedig áldozatkész.

3. ALAMIZSNA – szeretet a felebarát felé

- a tettekben megnyilvánuló szeretet (adomány, idő, figyelem, megbocsátás... stb.) megtanít kilépni önmagunkból

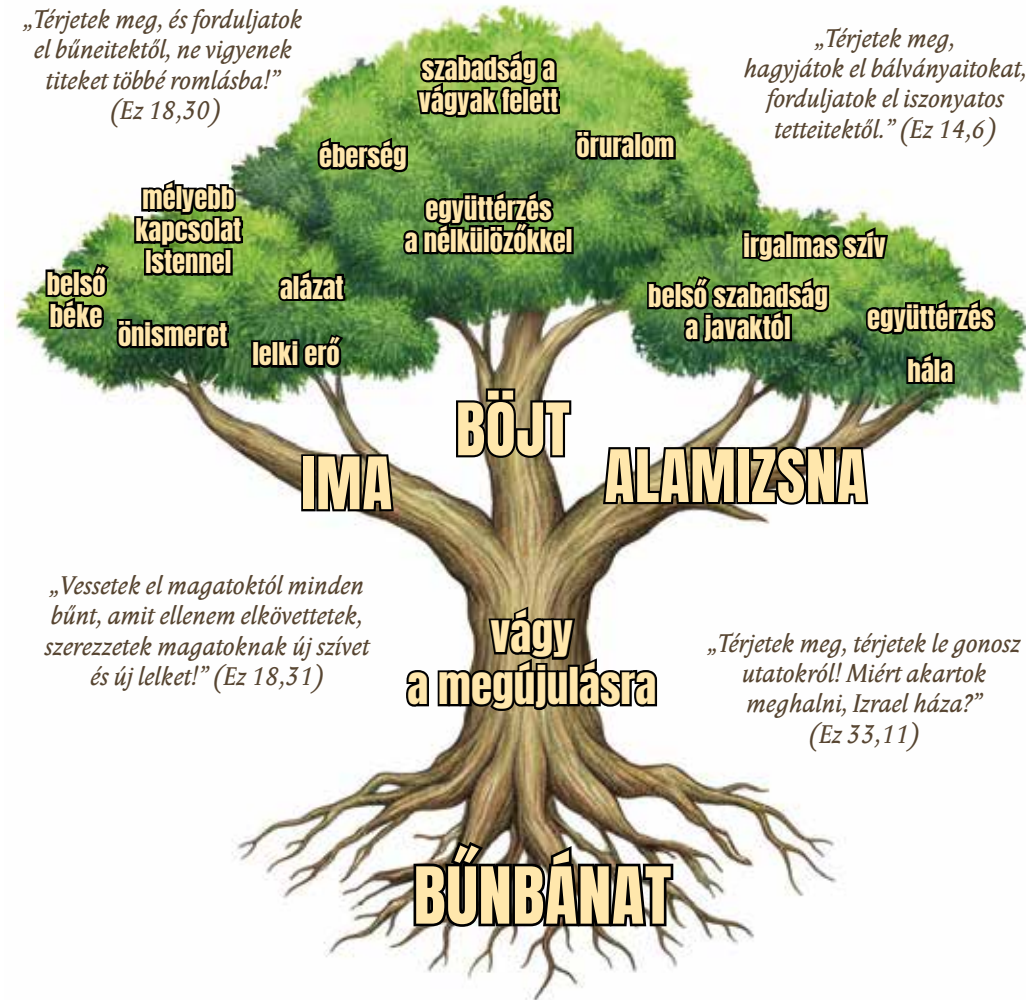

A felebarátainkra való odafigyelés nélkül a nagyböjt öncélú vallásossággá válik, ahol hiányzik a krisztusi szeretet.

A bűnbánat legszebb gyümölcsei

„Térjete meg, és forduljatok el bűneitektől, ne vigyenek titeket többé romlásba!” (Ez 18,30)

„Térjete meg, hagyjátok el bálványaitokat, forduljatok el iszonyatos tetteitektől.” (Ez 14,6)

„Vessetek el magatoktól minden bűnt, amit ellenem elkövettetek, szerezzetek magatoknak új szívet és új lelket!” (Ez 18,31)

„Térjete meg, térjete le gonosz utatokról! Miért akartok meghalni, Izrael háza?” (Ez 33,11)

A NAGYBÖJT nem különféle gyakorlatok gyűjteménye, hanem egy mélyebb megtérésre, megújulásra hívás, aminek kiindulópontja az őszinte bűnbánat. Csak az őszinte és mély bűnbánat által mehet végbe a szív "irányváltása". „Mert belülről, az ember szívéből származik minden gonosz gondolat, erkölcstelenség, lopás, gyilkosság, házasságtörés, kapzsiság, rosszindulat, csalás, kicsapongás, irigység, káromlás, kevélység, léhaság. Ez a sok rossz mind belülről származik, és tisztátalanná teszi az embert.” (Mk 7,21-23) Tehát a hangsúly soha nem azon van, amit teszünk, hanem azon, hogy milyen szívvel tesszük.

„A megjavulás legjobb útja-módja: bűnbánattal felidézni a múltat.”
(Dosztojevszkij)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK:

- Van bennem vágy a megújulásra?
- Tudok/szoktam teljesen csendben maradni Isten előtt?
- Mi az, amiről nehezen vagy egyáltalán nem tudok lemondani?
- A nagyböjti időn kívül szoktam böjtölni valamilyen szándékra?
- Az én véleményem szerint mi a lényegi különbség a hívő és a nem hívő ember bűnbánata között?
- Elegendő minőségi időt fordítok a személyes kapcsolataimra?

„Van egy olyan kenyér, amelytől nem akarom, hogy tartózkodjatok, nehogy véletlenül elerőtlenedjete az úton: ez pedig a könnyek kenye-re. Ha nem siratod meg az elkövetett vétkeidet és az elvesztegetett időt, akkor egyáltalában nem érzed a lelked sebeit és a lelkiismereted sérüléseit. De akkor nem is fogsz eléggé vágyódni az eljövendő örömökre.”
(Szent Bernát)

„Tartsatok bűnbánatot, és higgyetek az evangéliumban!”

Deák Hedvig OP

Érdekes megfigyelni, hogyan, milyen körülmények között szólal meg Jézus először az egyes evangéliumokban, és mit mond akkor. Különösen érdekes ez Márknál: ez az evangélium amellett, hogy a legrövidebb, abban is eltér a többitől, hogy Jézus itt igen keveset tanít, inkább cselekszik, megy, csodákat tesz... [...]

Melyek hát az első szavak? Csupa súlyos felszólítás: *„Beteljesedett az idő, és már közel van az Isten országa. Tartsatok bűnbánatot, és higgyetek az evangéliumban!”* Továbbá: *„Jöjjetek utánam, és én emberek halászaivá teszek benneteket!”* Nincs kedves bemutatkozás, a hallgatóság megnyerése, esetleg biztató szavak arról, hogy Isten mennyire szereti a megszólítottakat. [...]

Hívásával Jézus nem csendben kúszik be a megszólítottak és felszólítottak életébe, hanem szinte berobban. Sürgető voltát érezzük: az idő beteljesedett, Isten országa közel van, és sürgős választ vár, nem tűr halasztást.

Egy elkényelmesedett vallásosság hamis biztonságérzetével szemben Jézus azt állítja, hogy sürgős változásra van szükség, ami bűnbánattartásban, megtérésben és követésben áll. Vagyis valami gyökeresen újnak a befogadásában és a megszokott régi elhagyásában. Jézus tehát hív valamire: alapvető változásra. [...] Ez a sürgős változás – bűnbánat, megtérés, Jézus nyomába szegődés – azért következhet be, mert az idő beteljesedett, Isten országa, királysága közel van. Ez az isteni uralom nem új államforma vagy hely, hanem Jézus személye. Őáltala és voltaképpen benne valósul meg Isten közelsége és uralma. Megtérés és követés ennek a következménye: Jézusnak, Isten személyes közelségének ki-robbanó, vakító fényében látni magunkat, ez az általa kívánt átalakulás kezdete és feltétele.

forrás: Új Ember, 2024. január 21.

Babits Mihály

INTELEM VEZEKLÉSRE

Mivel e földön jónak lenni oly nehéz –
erényeid elhagynak mint az ifjuság,
de bűneid utánad jönnek, mint a hű kuttyák
s ha netán elfáradva az uton leülsz,
mind körüled telepszik és arcodba néz
nyugodtan, mintha mondanák: „Nem menekülsz!” –
s ha néha egyet bottal elkergetsz és messzeversz,
kicsit hátrább huzódik, és ha nem figyelsz,
megint előjön, kezed nyalja, s mintha már
lelked belső helyein és zugaiban
kotorna nyelve ragadósan, sikosan,
és érzed már hogy többé nem kergetheted
s nem verheted hacsak magadat nem vered –
verd! verd! ezer bűn nyelve lobog benned mint a tűz
és lelked már nem is egyéb mint ez a tűz:
te csak a bűnök teste vagy, mely lábon jár
s viszi és rejt mint legmélyebb lényegét
s önbelsejét, az önzést és rossz vágyakat,
mint a bélpoklos poklát mely benne rohad
és őt is elrohasztja – viszi mint az örület
vak égését, ezt a sivár belső tüzet
amelyben minden bölcs erő és fiatal
erény úgy illan el, mint tűzben az olaj,
légbe leng fel és híg egek felé enyész –
mivel e földön jónak lenni oly nehéz!

Az első lépés: a bűnbánat

Olofsson Placid atya

Abánattal a fogságunkban [a gulágon] is baj volt. A politikai foglyoknak van egy szakmai ártalmuk: mindig ártatlannak képzelik magukat. Pedig gyarlóságunk, vétkeink felismerése nagyon fontos. Napjainkban szinte világjelenség, hogy nem ismeri el magát bűnösnek senki. Még hibáinkból is ki tudjuk magyarázni magunkat. Pedig a bűnbánat mindennek a kezdete. Jézus is azzal kezdte nyilvános működését: *„Elérkezett hozzátok az Isten Országa, tartsatok bűnbánatot és higgyetek az evangéliumban!”* Keresztelő János is bűnbánatot hirdetett Jézus fogadására. Az az igazság, hogy bűnbánat nélkül nem lehet hinni az evangéliumban, a megváltás örömhírében.

forrás: Olofsson Placid – ÚtraValó

Porból lettél és porrá leszel...

Vianney Szent János az üdvösségről

Sok keresztény van, aki azt sem tudja, hogy miért él a világon... „Istenem, miért is helyeztél ide a világba?” – „Hogy üdvözítselek.” – „És miért akarsz üdvözíteni?” – „Mert szeretlek.”

A jó Isten megteremtett minket és a világba helyezett, mert szeret; üdvözíteni akar, mert szeret. Hogy az ember üdvözljön, meg kell ismernie Istent, szeretnie és szolgálnia kell Őt. Ó, mily szép hivatás! Mily jó, mily nagy dolog Istent megismerni. Szeretni, szolgálni! Ez az egyetlen ten-nivalónk a földön. Elvesztett idő, amit másra fordítunk. Mindent egyedül Istenért kell végeznünk, munkáinkat az Ő kezébe kell letennünk. Ébredéskor ezt kell mondani: „Istenem, ma érted akarok dolgozni! Elfogadom, amit küldesz, hiszen Tőled jön. Fölajánlom magam áldozatul. De lásd, Istenem, nélkülöd semmit sem tehetek; kérlek, segíts engem!”

A halál óráján mennyire sajnáljuk majd azt az időt, amit haszontalan fecsegesre, élvezetekre, semmittevésre fordítottunk, ahelyett, hogy megtettük volna a magunkét az önmegtagadás-ban, imában, jó cselekedetekben; gondoltunk volna szegény magunkra, sírtunk volna szegény bűneinkért! Akkor majd látjuk, hogy a mennyorszáért semmit sem tettünk.

Gyermekeim, milyen szomorú ez! A keresztények három-negyed része csak azon dolgozik, hogy eleget tegyen testé-nek, ennek a hullának, amely el fog rothadni a földben, de nem gondolnak szegény lelkükre, amelynek vagy örökre boldognak vagy örökre szerencsétlennel kell lennie. Nincs belátásuk és józan ítéletük! Ez megdöbbentő!

Nézd csak az embert! Gyötri, hajszolja magát, feltűnést kelt, úr akar lenni mindenki fölött, azt hiszi, hogy ő valaki; szinte odakiáltja a napnak: „Hordd el magad, majd én vilá-gítok helyetted.” Egyszer ez a kevély ember összeomlik egy marék hamuvá, amelyet elsodor a víz, patakon-folyón át, egész a tengerig...

forrás: Monin abbé – Szól az arsi Szent

„Hordozátok Krisztus keresztjét örömmel, lelkesedéssel és bátor-sággal! Ne siránkozzatok minden egyes bukás után. Az üdvösség története nem a panaszkodásról szól, és a mennyország ajtaja sem a siránkozástól nyílik meg. Az üdvösség története a megtérés könnyeivel íródik. Egyet-len bűnbánó könnycsepp is elegendő ahhoz, hogy kitáruljon előttetek a menny kapuja.” (Szent Charbel Makhlouf)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK:

- Én most közeledem Isten-hez vagy távolodom tőle?
- A halál gondolata meg-rémít vagy inkább motivál?

„Amikor nagyon sötét napjaid vannak, keresd Máriát, a Tenger Csilla-gát. Ha sokáig nézed: meg fog telni fénnel a szemed.” (Szent-Gály Kata – író, költő)

A legnagyobb bolond

Egy régi történet szerint volt egyszer egy ki-rály, aki a kor szokásának megfelelően udva-ri bolondot tartott. Az ilyen bolondnak joga volt ahhoz, hogy megmondja az igazságot a királyoknak és a hercegeknek, még akkor is, ha az keserű volt. Ha ugyanis az igazság keserű volt, akkor egyszerűen csak annyit fűztek hozzá: „Hiszen ő bolond!”

Egyszer a király olyan ezüst bolondpalcát adott bolondjának, amelynek végén arany harangocska hintázott. Majd ezt mondta:

— Az biztos, hogy te vagy a legnagyobb bolond, aki csak létezik a világon. De ha egyszer mégis találkozol olyan emberrel, aki még nálad is nagyobb bolond, add to-vább neki ezt a palcát!

A bolond éveken át hordozta magával a palcát. Egy napon sú-lyosan megbetegedett a király. A bolond halkan bement a beteg-szobába és így szólt:

— Király, azt mondták nekem, nagy útra akarsz indulni...

— Nem akarok — válaszolt a király —, hanem kell.

— Bizonyára hamarosan vissza-térsz...

— Nem — sóhajtott a király. — Abból az országból, ahová én tar-tok, nincs visszatérés.

— Olyan szomorúnak látszol Király... Hát olyan szörnyű az a hely, ahová menned kell?

— Nem, épp ellenkezőleg! A világon nincs még egy olyan csodálatos ország!

— Akkor miért nem örülsz, Király?

— Attól félek, hogy nem lesz ott számom-ra hely...

— Ugyan már! Bizonyára már régen elő-készítetted ezt az utazást, és gondoskodtál arról, hogy abban az országban, ami ilyen csodás és ahonnan nincs visszatérés, királyi módon fogadjanak.

A király a fejét rázta:

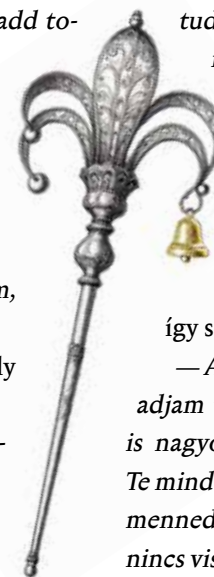
— Ezt elmulasztottam. Nem volt időm arra, hogy előkészítsem ezt az utazást...

— Ó, értem, akkor te valószínűleg nem tudtad, hogy majd egyszer el kell indul-nod erre az útra...

— Már régóta tudtam, csak so-sem fordítottam időt arra, hogy megtegyem a szükséges előké-születeket.

A bolond ekkor fogta és letette palcáját a király ágyára, majd pedig így szólt:

— Azt parancsoltad nekem, hogy annak adjam tovább ezt a palcát, aki még nálam is nagyobb bolond. Király, fogd a palcát! Te mindvégig tudtad, hogy egy napon el kell menned egy csodaszép országba, ahonnan nincs visszatérés. Ennek ellenére nem törőd-tél azzal, hogy megnyíljanak neked annak az országnak a kapui. Király, te vagy a legna-gyobb bolond!

forrás: szepi.hu

NE HALOGASD a gyónást és a szentáldozást!

Kempis Tamás – németalföldi szerzetes, misztikus író

A jegyes szava:

Gyakran kell folyamodnod a kegyelem forrásához, az isteni irgalom kútfejéhez, amelyből minden jó és minden tisztaság fakad, hogy kigyógyulhass rossz hajlamaidból és vétkeidből, erősebb és vigyázatosabb légy az ördög minden kísértésével és cselvételével szemben.

Az ellenség jól tudja, hogy a szentáldozásban van a leghatékonyabb orvosság és leggazdagabban termő gyümölcs, ezért minden úton-módon igyekszik, hogy a híveket és a jámborokat, amennyire tudja, viszsztatartsa tőle, és megakadályozza azt, hogy szentáldozáshoz járuljanak. Ezért azok, akik a szentáldozásra készülnek, a sátán gonoszabb támadásainak vannak kitéve.

Maga a gonosz lélek, amint Jób könyvében meg van írva, Isten fiai közé elegyedett,

hogy azokat szokott gazságával megzavarja, vagy túlságosan félénkké, gátlásossá tegye, lelkesedésüket lelohassza, vagy hitüket támadja s kioltsa, hátha teljesen lemondanak a szentáldozásról, vagy egykedvűen járulnak az oltár elé. De semmit sem kell törődni az ő fondorlataival és fantáziaképeivel, bármily rútak és félelmetesek is, hanem minden szennyet az ő fejére kell visszahárítani. Meg kell vetni és ki kell nevetni a nyomorultat, s okvetetlenkedése miatt vagy az általa okozott belső megrázkódtatások miatt nem szabad elállni a szentáldozástól.

Gyakran a túlságos igyekezet is akadály lehet az igazi áhítatnak, az is, hogy szívszorongva megyünk el gyónni. Tedd azt, amit a bölcsek ajánlanak: vesd ki szívedből a szorongást és az aggályoskodást, mert az akadályozza Isten kegyelmét, és lerombolja lelked áhítatát. Valami csekély zavar vagy lelkiismereti teher miatt el ne mulaszd a szentáldozást, hanem eredj gyorsan gyónni, és bocsásd meg örömet, amivel mások vétettek ellened. Ha pedig te sértettél meg valaki mást, kérj alázatosan bocsánatot, akkor Isten is örömet megbocsát neked.

Mi haszna húzod-halasztod a gyónást? Tisztulj meg mielőbb, köpd ki egykettőre a mérget, sietve nyúlj az orvosságért, jobb dolgod lesz, mintha sokáig húzódozol. Ha ma valami mi-

att elodázod, holnap talán még nagyobb ok adódik, s így sokáig akadályokba ütközhetik az áldozásod, és mind méltatlanabb leszel. Amint csak tudod, rázd le magadról azt, ami lehúz, a restséget is, mert semmi haszna sincs annak, hogy sokáig aggodalmaskodol, nyugtalankodsz, és a mindennapos akadályok miatt Isten segítségétől elvonod magad. Inkább nagyon is ártalmadra van, ha az áldozást soká halogatod, mert ez rendszert nagy lelki szibbadást okoz.

Sajnos némely langyosok és szabados életűek, azért halasztják szívesen a gyónást, és azért húzzák-halogatják a szentáldozást, mert az arra kötelezné őket, hogy jobban vigyázzanak magukra. Jaj, milyen kevés szeretet és erőtlenség áhítatosság van abban, aki olyan könnyen elhanyagolja a szentáldozást.

forrás: Kempis Tamás – Krisztus követése

A legtöbb halogatják és túlságosan lassú tervezgetésekkel készülődnek a bűnökből való menekülésre. „Ha majd – mondják – ezekből a gondokból kievickéltem, ha majd ezt és ezt a feladatot elvégeztem...” Ostobák! És ha még ma visszakerik a lelküket?

Te nem tudod talán, hogy egyik feladat szüli a másikat, és az egyik bűn vonzza a másikat? Legjobb ha ma teszed, mert mennél gyorsabban cselekszel, annál könnyebb lesz megtenni.

Rotterdami Erasmus

Az ördögi terv

Egy ősi legenda szerint a sátán három legképzettebb ördöge a földre indult, hogy ártsanak az emberiségnek. Mielőtt útnak eredtek, ismét megvitatták a sátánnal terveiket, hogy hogyan és mit is tesznek majd az emberekkel, hogyan kísértik meg őket.

Az első főördög azt mondta, hogy ő majd minden erejével, minden világi hatalmat és rendszert felhasználva azon lesz, hogy ne higgyenek az Istenben, és így szerezze meg a lelkeket. A sátán örült a tervnek, megdicsérte ördögét, de hozzátette:

— Ez így még nem lesz elég – a legtöbb ember lelke mélyén mindig megmarad a hit szikrája, ami könnyen lángra lobbanhat.

A második ördög is előállt tervével: ő majd elhiteti az emberekkel, hogy nincs pokol és nincs semmiféle büntetés, nem kell tartaniuk a tetteik következményeitől, és így majd sokakat megnyerhet. A sátán nagyszerűnek tartotta az elképzelést, de megjegyezte, az okos emberek mind tudják, hogy van pokol, és a legtöbb hamar rá fognak jönni, hogy minden bűnben már benne van a büntetés.

A harmadik gonosz szellem közbevetett: neki egészen sötét terve volt, ami ugyanakkor fölöttébb egyszerű. Azt mondta, megtesz mindent, hogy az emberek halogassák tennivalóikat, hogy ne higgyék azt, van bármi is, amit azonnal meg kell tenniük.

— Munkára fel! — mondta a sátán. — Te fogod a legtöbb lelket a kárhozatba vinni!

forrás: magyarkurir.hu

„Az ördög legjobban a tétlen hívőt szereti. Azt sem bánja, ha nem csinál semmi rosszat, csak jót ne tegyen!”

(C. H. Spurgeon
– baptista prédikátor)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK:

○ Én milyen kísértéseket élek meg leggyakrabban? Hogyan próbálok küzdeni ezek ellen?

○ Hogyan válhat egy kísértés a növekedés lehetőségévé? Van erről személyes tapasztalatom?

○ Szerintem mi a különbség a lelkiismeret-furdalás és az önvád között?

○ Szerintem milyen gyümölcsai lehetnek a rendszeres gyónásnak? Én milyen gyakran szoktam gyónni?

„Eddig emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Hűséges az Isten, erőtökön felül nem hagy megkísérteni, hanem a kísértéssel együtt a szabadulás lehetőségét is megadja, hogy kibírájátok.”
(1 Kor 10,13)

A gonosz lélek leleplezése

Loyolai Szent Ignác

Az ellenség úgy viselkedik, mint egy asszony. Az erővel szemben gyenge, de erős, ha engedékenységre talál. Az asszonynak ugyanis, amidőn valamely férfivel veszekszik, az a szokása, hogy bátorságát veszti és elmenekül, amikor az ember bátran szembeszáll vele. Ellenkezőleg, ha a férfi bátorságát veszítve menekülni kezd, az asszony haragja, bosszúja és dühe nöttön-nő, és többé nem ismer határt.

Hasonlóképpen, az ellenségnek az a tulajdonsága, hogy erőtlenné válik és bátorságát veszti, s kísértései megfutamodnak, ha az, aki gyakorolja magát a lelki dolgokban, bátran szembeszáll az ellenség kísértéseivel, és azoknak homlokegyenest az ellenkezőjét csinálja. Viszont, ha félni kezd, és bátorságát veszti a kísértések elviselésében, nincs olyan dühöngő fenevad a föld hátán, mint az emberi természet ellensége, midőn elvetemült szándékát oly ádáz gonosszággal akarja végrehajtani.

Az ellenség úgy viselkedik, mint egy álnok szerető. Titokban akar maradni, s fél a lelepleződéstől. Az álnok ember ugyanis, midőn hitegetéseivel valamely jó apának a leányát vagy jó férjnek a feleségét elcsábítani próbálja, azt akarja, hogy szavai és rábeszélései titokban maradjanak. Azért nagyon nincs kedvére, amikor a leány apjának vagy a feleség a férjének feltárja az ő álnok szavait és gonosz szándékát, mert könnyen átlátja, hogy nem hajthatja végre megkezdett művét.

Ugyanígy az emberi természet ellensége, amikor belopja cseleit és rábeszéléseit az igaz lélekbe, azt akarja és azt kívánja, hogy azokat titkon fogadja be és titokban tartsa. Nagyon nincs tetszé-

sére tehát, amikor a lélek feltárja azokat jó gyóntatójának vagy más lelki embernek, aki ismeri a kísértő csalárdságait és gonosszágait. Megérti ugyanis, hogy megkezdett gonosszágát nem viheti véghez, mert nyilvánvaló csalárdsága lelepleződött.

Az ellenség úgy viselkedik, mint valamely hadvezér: meghódítani és elrabolni akarja, amit megkí-

ván. A hadvezér, egyben a sereg parancsnoka, először ugyanis tábort üt, kikémleli a vár erősségét s védelmi állapotát, és csak azután, a leggyengébb oldalán támadja meg.

Hasonlóképpen, az emberi természet ellensége is körüljár, és kikémleli minden szempontból valamennyi isteni, sarkalatos és erkölcsi erényünket. És ahol gyengébbeknek talál, és örök üdvösségünket illetően védtelenebbeknek, ott támad, és igyekszik legyőzni bennünket.

forrás: Loyolai Szent Ignác
lelkigyakorlatos könyve

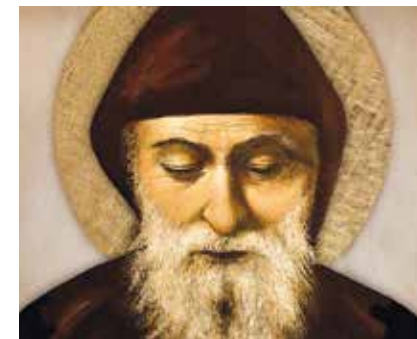
A legfontosabb fegyver az ördög ellen, az őszinteség. Minden igaz szó nyílvessző az ördög szívébe. Minden őszinte szentgyónás lándzsa, amely áthatol rajta.

A másik fontos fegyver: a megcselekedett őszinteség, az alázat. Őszinteség és alázat: ez a szentgyónás. Mert sohasem a bor részegíti meg az embert, hanem az ember issza le magát. [...]

Élj a megismert igazság fényében! Nem elég ha ismered az igazság felé vezető utat, el is kell indulnod rajta! Isten megmutatja azt, de neked kell járnod rajta. Akár előre mégy, akár visszafelé haladsz, a te lábaddal teszed, akárhová is érkezel végül, oda a saját lábaddal mentél.

Kövesd szüntelen éberséggel a lelkiismereted szavát. Vess számot magaddal minden nap és újulj meg! Ha alázattal hallgatsz, meghallod és megérted az igazságot és az igazság szabaddá fog tenni.

Szent Charbel Makhlouf

„Magatokat sirassátok...”

XVI. Benedek pápa elmélkedése, ill. imádsága a keresztút VIII. állomásához

Nagy tömeg követte, asszonyok is, akik jajgattak és sírtak miatta. Jézus hozzájuk fordult: „Jeruzsálem leányai – mondta nekik –, ne engem sirassatok. Inkább magatokat és gyermekeiteket sirassátok, mert jönnek majd napok, amikor azt fogják mondani: Boldogok a meddők, akik nem szültek, nem szoptattak. Akkor majd unszolni kezdik a hegyeket: Omoljatok ránk! És a dombokat: Takarjatok el! Mert ha a zöldellő fával így tesznek, mi lesz a sorsa a kiszáradt fának?” (Lk 23,27-31)

Elgondolkodtató, hogy milyen keményen szól Jézus a síró asszonyokhoz, akik mégiscsak Őt akarják kísérni, és miatta zokognak. Hogyan kell ezt értenünk? Nem érezzük mindebben a feddést, amely egy pusztán érzelmi alapú, szentimentális jámborság ellen irányul, amely nem válik megtéréssé és megélt hitté? Nem elég, hogy szavakkal és érzésekkel panaszkodunk a világ szenvedéseiről, miközben életünk mégiscsak úgy folyik tovább, mint ahogy az mindig is volt. Ezért az Úr figyelmeztet bennünket a veszélyre, amelyben élünk. Megmutatja nekünk a bűn és az ítélet komolyságát. Nem vagyunk-e túlságosan is annak kísértésében, hogy a rossz és az ártatlanok szenvedése fölötti megbotráncolásunk szavai ellenére mégiscsak ártalmatlanná tegyük a rossz titkát? Isten és Jézus képében nem csak a szelídet és a szeretet-telit akarjuk-e

látni, miközben csöndben kitöröljük belőle az ítéletet? Isten előtt mégsem olyan tragikus emberi gyengeségünk – gondoljuk, hisz mi is csak emberek vagyunk. Azonban a Fiú szenvedését szemlélve láthatjuk, hogy mennyire komoly valóság a bűn, hogy mily fokon kell kiszervenudni azt, hogy legyőzhessük. A szenvedő Úr alakjával szemközt véget ér a rossz elbanalizálása. Hozzánk is így szól: „Ne engem sirassatok, magatokat sirassátok... Mert ha a zöldellő fával így tesznek, mi lesz a sorsa a kiszáradt fának?”

Urunk, te a bűnbánatról szóltál a síró asszonyoknak, valamint az ítélet napjairól, amikor mi a Te színed, a Világbíró színe elé kell, hogy álljunk. Te meghívsz, hogy kilépjünk a rossz elbagatellizálásából, amellyel megnyugtattuk magunkat, hogy békésen élhessünk tovább. Te megmutatod nekünk felelősségünk komolyságát, a veszélyt, hogy az ítéletnél bűnösnek és gyümölcstelennek találtatunk. Segíts, hogy ne pusztán siránkozva, vagy szavakkal haladjunk melletted! Téríts meg bennünket, és adj nekünk új életet; ne engedd, hogy végül mint kiszáradt fa álljunk meg előtted, hanem inkább legyünk eleven ágak terajta, aki az igaz szőlőtő vagy, és gyümölcsöt hozunk az örök életre! (Jn 15,1-10)

forrás: magyarkurir.hu

Jámborság áldozat nélkül?

– részlet a Szeretláng Lelki Naplóból¹

1964. november 8.

Ma és még több napon át is [Jézus] a jámborságról oktatott, és kért, vagyis inkább panaszkodott:

„Hallgass meg, és ne lepődj meg azon, hogy Én még a jámbor lelkekre is panaszkodom, most már több napon át. Sajnos, komoly okom van erre, hogy azokért is engesztelj. Mert a jámborok áldozat nélkül csak még jobban megsebzik isteni Szívemet.

Ó, mily szomorú vagyok, ha végigtekintek a jámbor lelkek seregén, akik jámbor életet élnek ugyan, de ez nem sok érdemet biztosít nekik az örök üdvösség elnyerésére.

Ó, mily sokan vannak köztük olyanok, akik nem jönnek Hozzám közelebb! Mintha félénének. Még bűneik bánata sem szeretetből történik, és jámbor cselekedeteiket nem az irántam érzett szeretetből, hanem inkább a maguk kénye-kedve szerint cselekszik. Írd csak le szavaimat, vagyis kérésemet, hogy jusson birtokába azoknak a jámbor lelkeknek, akik e közömbösökhöz tartoznak, hogy áldozat nélkül nincs lelki előmenetel.

Az tévedés, hogy én megelégszem a meddő jámborsággal, mely olyan, mint a gyümölcsöt nem termő fa. És mondok még valamit, Erzsébetkém. Az ilyenfajta jámbor lelkek nem is gondolnak arra, hogy milyen tompa és szürke az ő lelkük. Hiszen a kegyelem fénye csak a szeretettől izzó lelkeket hatja

át és világítja meg, oly mértékben, amilyen mértékben átengedik lelküket kegyelmeim átforgató hatásának.

Ne csodálkozz azon, hogy ilyen szigorú hangon beszélek hozzád. Hiszen szeretetem szigora ez is. Azt szeretném, ha szavaimat megszívlelnétek, és engesztelő imádással és bűnbánó lélekkel borulnátok elém. Mert a jámbor lelkek szokása az is, hogy miután jól kiájtatoskodták magukat, úgy gondolják, megadták Istennek, ami az Istené.

Ó, ti balgák, ha éreznétek isteni Szívem mérhetetlen fájdalma jámbor közönyötök miatt! Én az áldozat vagyok, és nem jámborsággal, hanem szünet nélküli áldozatok vállalásával végeztem megváltó munkámat.

Bűnbánat! Bűnbánat! Bűnbánat! Ezt kérem tőletek. A bűnbánat szava az, mely felhallatszik mennyei Atyám trónja elé, és ez az a szó, mely visszatartja tőletek Atyám büntető kezét.”

¹ Kindelmann Károlyné Erzsébet lelki naplója egyházilag jóváhagyott lelkeségi írás, melyben a "látnok" leírja a Szűzanyával és Jézussal folytatott beszélgetéseit.

forrás: Szeretláng Lelki Napló (III/198) – részlet

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK:

- Előfordult, hogy eltitkoltál a szüleid elől egy rossz cselekedetet? Milyen érzést okozott számodra ez a titkolózás?
- Miért olyan nehéz mindig jól viselkedni?
- Mivel Isten mindent lát és mindent tud, minden rossz cselekedetünket is ismeri. Vajon miért akarja akkor, hogy mi elmondjuk neki azt, amit már úgyis tud?

„A lelkiismeret jobban vádol ezer tanúnál.”
(Quintilianus)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK:

- Könnyű vagy nehéz azt mondani: „Sajnálom, hibáztam...”?
- Miért okoz megkönnyebbülést az, amikor bocsánatot kérünk?

Miért akarja Isten, hogy mindig elmondjuk neki, ha valami rosszat tettünk?

Max Lucado

Ugyanazért, amiért a szüleid vagy a tanáraid elvárják tőled, hogy ha valami rosszat teszel, akkor mondd ki, hogy sajnálsz.

Ha a saját gyerekeim felrúgnak egy szabályt, ezért még nem zavarom el őket a háztól, nem mondom nekik, hogy változtassák meg a családnevüket. Viszont elvárom tőlük, hogy őszintén mondják el, hogy mit csináltak, és kérjenek bocsánatot. Egészen addig, amíg ezt nem teszik meg, a kapcsolatunk sérül. Persze ettől még ugyanúgy az apjuk lesznek, ők pedig a gyerekeim, de nem leszünk túl közel egymáshoz. Lesz közöttünk egy fal.

Hasonlóképpen történik mindez, amikor Istennel jársz. Nem attól lesz kapcsolatod Istennel, hogy megvallod Neki a bűneidet. Mindig is az Ő gyermeke leszel. De ha megvallod a bűneidet, más lesz a kapcsolatod Vele, közelebb kerülsz Hozzá.

Sokan azt hiszik, hogy Jézust a vasszegek tartották a kereszten. De nem így van. Nem pont így. Jézust a szeretet tartotta a keresztfán. [...]

Jézus – aki soha nem vétkezett – fogta minden bűnünket, és felvitte a keresztre, azok pedig ott haltak meg vele együtt. [...]

Nem számít, mit tettél vagy mondtál, nem számít, milyen nagy hibákat követtél el. Soha nem késő Istennel mindent megbeszélni és bocsánatot kérni tőle, hogy aztán szabad legyél minden bűntől és a gyötrő bűntudattól.

forrás: Max Lucado – *Kegyelem itt és most*

A legszebb könnycsepp

Réges-régen történt: angyalt küldött a földre a Jó Isten, hogy vigye fel az égbe a legszebb könnycseppet. Az angyal bejárta az országot, világot. Végre rátalált egy özvegy édesanyára, aki egyetlen gyermekének koporsója felett hullatta könnyeit. Minden könnycseppje igazgyöngynek látszott, szikrázott rajtuk a napsugár. Az angyal azt gondolta, hogy könnyen teljesítette a feladatot. Túl korán örvendezett. Isten ugyan megdicsérte őt szorgalmáért, de azt mondta, hogy szebb könnycsepp is van a világon.

Az angyal ismét útnak indult. Másodszor egy ártatlan kislány könnyét vitte az égi trónus elé, de ezzel sem teljesítette feladatát. Újból a földre röpített. Villámgyorsan gyűjtögette a legkülönbözőbb könnycseppeket: hálakönnyből, keserű csalódásból kihullajtottat, bánatos édesapáét, szomorú édesanyáét, haldokló emberét... Isten azonban mindezekre azt válaszolta:

— Szebb könnycsepp is van a világon!

Szomorú volt az angyal mert nem tudta teljesíteni Isten kívánságát. Bele is fáradt a sok keresésbe. Betért egy templomba pihenni. Úgy gondolta hiába minden igyekezete, a legszebb könnycseppre soha sem talál rá.

A templom félhomályában egyszer csak egy embert vett észre, aki félrehúzódva ke-

serűen zokogott. Saját bűneit siratta, nem talált vigaszt, mert átérezte szörnyű tettét: az Istent bántotta meg. Ezért folyt a könnye, és meleg esőként áztatta a poros követ.

Az angyal nyomban mellette termett: szemkápráztatóan ragyogott valamennyi könnycsepp, miközben tarsolyába gyűjtögette őket. Érezte, hogy végül mégis sikerül teljesítenie a rábízott feladatot.

Valóban a könnycseppek oly szépek voltak, hogy az angyal nem tudta levenni róluk a tekintetét. Amikor a könnycseppekkel odaállt a Jó Isten elé, dicséretben részesült. Isten így szólt hozzá:

— Látod nincs szebb ragyogás, nincs aranyosabb fénysugár, mint ami a bánat könnyéről verődik vissza. Mert a bánat fakasztotta könnycseppek igaz szeretetről tanúskodnak, és csillogásukkal a bűntől megmenekült szabad ember szépségéről győzik meg a világot. A bűntől felszabadult ember az örökkévalóság fényét sugározza.

forrás: szepi.hu

Az árulás kísértése mindig akkor jön, amikor el kell fogadnunk a szenvedést

François Varillon SJ

Az evangélium rendkívüli módon tapintatos, rendkívüli módon szűkszavú. Azt mondja el, ami eltér minden keresztrefeszítéstől. Például, a megkoszorúzást töviskoszorúval, a százados lándzsaszúrását... Jól véssük az emlékezetünkbe azt, amiért az evangélista írja ezt; azt, amiért szűkszavú abban, amit mindenki tud – mindenki tudja, hogy mit jelent keresztrefeszítve lenni, a kereszten szenvedni. De vannak dolgok, amelyek csak erre a keresztrefeszítésre jellemzőek.

Az igazi dráma nem az, hogy Jézus szenved, hanem az, hogy a szenvedést akarva okozzák neki. Nem ugyanazt jelenti, ha egyszerűen éhesek vagyunk, vagy az, hogy nem akarnak adni nekünk enni. Ez mindent megváltoztat. A Passió legfontosabb tartalma: ezt tették Jézussal, azt akarták, hogy szenvedjen, és hogy meghaljon. Azt kell észrevenni, hogy hat ez arra, aki szenved. [...] Látjátok a mélységet; azt, ami Krisztus szenvedését mélyíti. Ha csak azt vizsgáljuk, hogy testileg szenvedett, a dolgok felszínén maradunk. „Azt akarják, hogy...”, ez Mária együttérzése. Mária együttérzése az egész szenvedést jelenti, kivéve a halált, ami nem a lényeg; mert Mária, mint Jézus, azt mondja: „Azt akarják, hogy a fiam szenvedjen. Csúfot akarnak űzni belőle. Azt akarják, hogy...” [...]

A másik fontos elem: hogyan viselkedik az, aki szenved? Hogyan néz szembe egy ember a szenvedéssel? Az evangélium hosszan mu-

tatja be ezt, és ezért ez a győzedelmi ének: Jézus kitartott, végig az maradt, aki volt, egy pillanatra sem adta fel, hogy egy az Atyával, és állandóan a hóhéraiért imádkozott, a kapcsolatot nem lazította meg. [...]

Egy másik fontos téma az elbeszélésekben: Mit csináltak Jézus barátai? Miért fontos ez az evangélisták számára? Azért, mert az evangélium tanítás a közösség számára. Azért írják az evangéliumokat, hogy a közösséget tanítsák: Péter úgy döntött, hogy követi Jézust egészen végig, elviseli a Passiót. „Veled maradok, nem hagylak el.” Csak Péter van abban a veszélyben, hogy megtagadja Őt. A többiekre nem vár ez a veszély, ők elmenekültek – nem tagadunk meg valakit, ha másutt vagyunk. Csak Péter követte Őt. Messziről. Az udvarban van. A többiek túl messze vannak, hogy bármit is kérdezni lehessen tőlük.

Mit akartok kérdezni azoktól az emberektől, akik még nem is ismerik Krisztust? Kire leselkedik a tagadás veszélye? Ránk, keresztényekre. És az evangélisták azt akarják, hogy ezt meghallják az első közösségek.

forrás: François Varillon – Jézus passiója

A tökéletes bánatról

Szalézi Szent Ferenc

Elkünk megtisztítása gyakorlatának csak életünkkel lehet és szabad bevégződnie. Ne nyugtalankodjunk hát tökéletlenségeink miatt, mert a mi tökéletességünk abban van, hogy tökéletlenségeink ellen küzdünk. De nem küzdhetjük le őket, ha nem látjuk; se nem győzhetünk felettük, ha nem találkozunk velük. Győzelmünk nem abban áll, hogy nem érezzük őket, hanem abban, hogy nem adjuk beleegyezésünket. [...]

A skorpióolaj a legjobb szer a skorpió csípése ellen; éppígy a bűnnek is legnagyobb ellenszere annak beismerése, mert az minden rútságát és gonoszságát lerontja. Abánatsagyónásugyanisannyira üdvösséges s oly jó illatú, hogy a bűnnek rútságát kiirtja, s annak rothadt szagát megszünteti. [...]

Ha valóban alázatosak vagyunk, akkor nemtetszéssel fordulunk el bűneinktől, mert azokkal Istent bántottuk meg, és bevallásuk édes vigasztalással tölti el szívünket, mert tudjuk, hogy ezáltal Istent tiszteljük. Könnyebbségére van a betegnek, ha minden szenvedését elmondja az orvosnak. Ha lelkiatyád lábainál térdelsz, gondold azt, hogy a Kálvária hegyén a megfeszített Üdvözítő lábai előtt borultál le, s hogy szent-séges sebeinek drágalatos vére a te lelkedre ömlik, hogy azt a bűntől megtisztítsa. Mert a bűnösöket a gyónásban Krisztus szent-séges vérenek érdeme szenteli meg. Tárd föl tehát lelkiatyád előtt szívedet egészen, hogy abból a bűn eltávozzék, s ugyanakkor

Azt mesélik, hogy egyszer egy szent doktor egy megszállottból kiűzte az ördögöt. A démon megkérdezte, melyik víz jobb a világ minden vizénél. Mikor a doktor azt felelte, hogy a szenteltvíz és a keresztvíz, a démon kinevette. Van még ezeknél többet érő víz is. Akkor a doktor azt mondta, hogy az a víz, amely Krisztus oldalából folyt ki a kereszten, meg az, amelyet a kehelyben a borba kevernek, mert az Krisztus vérévé változik. A démon azt mondta, hogy van olyan víz, amely még ezeknél is hasznosabb az emberek számára, s ez fölfelé buzog a forrásából. Mikor aztán ezt nem értette a doktor, s a Megfeszítettre kényszerítette, mondja meg a színtiszta igazságot, azt felelte, hogy mindennél többet érő víz az a könny, amely a bűnbánó szívének forrásából fölszökik a szemébe. Enélkül ugyanis nem sokat ér a többi, vagyis igaz bánat nélkül...

Boldog Temesvári Pelbárt

Krisztus szenvedésének érdemeiért kegyelemmel megteljük.

Teljes őszinteséggel vádold magad és nyugtasd meg lelkiismeretedet egyszerre és egész életedre olyképpen, hogy többé ne legyen okod a nyugtalanságra. Azután áhítattal és tanulékony lélekkel figyelj lelkiatyád oktatásaira s az elégtételre, amelyet reád szab; hisz magát Istent hallod akkor, aki így szólott szolgálóihoz: aki titeket hallgat, engem hallgat.

forrás: Szalézi Szent Ferenc – Filótea

Szent Ágoston vívódása és megtérése

A kicsapongó életvitelű Ágoston Szent Ambrus püspök prédikációi, valamint édesanyja, Szent Mónika kitartó imái hatására idővel felismerte a keresztény hit igazságát, ám jó ideig még képtelen volt szakítani korábbi életvitelével. Ő maga így vall erről:

Folyton biztatgattam magamat: Megteszem, most mindjárt megteszem! Se szavakkal már kész is volt elhatározásom; már majdnem végre is hajtottam, és – semmit sem tettem. Nem hanyatlottam ugyan vissza az előbbi állapotomba, hanem ott állottam az elhatározó ponton, s mintegy megpihenem. Azután nekilendültem. Már majdnem ott voltam, már csak egy hajszál hiányzott, már szinte elértem és megfogtam, – s nem voltam ott, nem értem el, nem fogtam meg, mert halogattam meghalni a halálnak és élni az életnek, s több ereje volt bennem a gonosz réGINEK, mint az új jóNAK. Sőt maga a perc, melyben más emberré kellett lennem, minél jobban közeledett, annál nagyobb rémületel töltött el; de azért nem riasztott vissza, el sem fordított, hanem függőben tartott.

Mik tartóztattak? Értéktelen csecsebecsék, páváskodó hiábavalóságok: régi barátnőim. Rángatták testemet, mint a köpenyt, s fülemben súgdostak: Igazán elküldesz minket? Attól a perctől fogva soha többé nem lehetünk együtt veled! Soha! És attól a perctől kezdve egy és más soha többé nem lesz szabad neked!

S mit súgdostak, Uram, s mi volt az az egy és más, amit emlegettek! Könyörülj, Uram, s fordítsd el azt mind szolgád lelkéről! Micsoda piszkot súgdostak! Micsoda szégyenletes dolgokat! Alig fülhegygel hallgattam csak

rájuk, ők sem beszéltek úgy, mintha nyílt ellenkezéssel szemközt álltak volna velem, hanem szinte mintha hátam mögött súgdoloztak s lopva ingerkedtek volna velem, hogy távoztomban visszanézzek. De azért ezek is késleltettek abban, hogy lerázzam őket, s elszakadva tőlük átlendüljek hivatásom terére; késleltettek, mert megrögzött szokásom is azt hajtogatta: azt hiszed, hogy kibírod ezek nélkül? De ez a hang már erőtlen volt.

Onnan ugyanis, amerre arcomat fordítottam, s ahova féltem átpártolni, elem tűnt az önmegtartóztatás tiszta fönsége. Derült volt egyetlen vidámság nélkül. Kedves mosollyal hívogatott, hogy csak menjek, ne kételkedjek. Felém nyújtotta szent kezeit, hogy elfogadjon és magához vonjon. Oh, a gyönyörű példának micsoda teljességét mutatta nekem! Temérdek fiú és leánygyermek, a nagyszámú ifjúsággal együtt minden kor, tisztes özvegyek, pártás aggok valamennyien a szent tisztasággal ékesen, amely semmiképpen sem volt gyümölcstelen bennük, mert termékeny méhéből s tőled, jegyesétől Uram, gazdagon fakadtak örömeik. Rám mosolygott, s mosolya buzdítás volt, mintha mondta volna: *S te nem tudnád megtenni, amit ezek a férfiak és nők megtettek? Azt hiszed talán, hogy ezek maguktól erősek, és nem Uruk Istenüktől? Támaszkodjál egészen az Úrra! Ne félj, nem*

Fra Angelico: Szent Ágoston megtérése (1430 k.) tempera

tér ki előled, nem enged elesni! Tedd bizalommal, s meglátod, felkarol és meggyógyít.

Én meg véghetetlenül szégyenlettem magamat, mert még mindig fülemben voltak ama hiábavaló sugdosások, s határozatlanul tétováztam. Ő meg ismét mintha beszélni kezdett volna: *Zárd el lelkedet tested minden tisztátalan vágyakozása elől, s elvész hatalma. Élvezetekről fecseg neked, de az mind semmi a te Urad Istened törvényéhez képest. Így győzködtem magam magammal. [...]*

Gondolataim mindig mélyebbre hatoltak. Mikor aztán lelkem titokzatos mélységeit felkutatták, és nyomorúságomat a maga egész mivoltában szemeim elé összehordták, retentő vihar támadt bennem, amelynek nyomában eleredt könnyeim zivataros áradata. [...] Leroskadtam, azt sem tudom, hogyan az egyik fügefá alá, s szabadon eresztettem könnyeimet. Patakként omlottak szememből kedves áldozatul Neked, s talán nem ezen szavakkal, de ebben az értelemben

szakadatlanul panaszkodtam Előtted: „*És te Uram, meddig, óh meddig haragszol egészen? Ne emlékezzél régi gonoszágainkra!*” (Zsolt 6,4; Zsolt 78,5,8). Mert éreztem, hogy bűneim rabja vagyok, és panaszos szóval kiáltoztam: *Mikor lesz vége ennek az örökös holnapra hagyatkozásnak? Miért nem most mindjárt? Miért nem szakajtja meg ez az óra életem gyalázatosságát?* Így sóhajtoztam, s szívem a legkeserűbb bánat könnyeit sírta.

Egyszer csak fiú- vagy leányhangot hallok a szomszéd házból. Énekelt, s ezt ismételte: *Tolle, lege! Tolle, lege! Vedd, olvasd! Vedd, olvasd!*

Arcom pillanat alatt megváltozott, s lázasan kutattam emlékezetemben, van-e valami olyan játékfajta, amelyben a gyermekek ehhez hasonló éneket szoktak énekelni, de nem emlékeztem, hogy bármikor hallottam volna. Visszanyomtam könnyeim áradatát, s felugrottam, mert semmi mást, égi parancsot láttam e jelben, hogy nyissam ki a Szentírást, s olvassam el a szemembe ötlő legelső fejezetet. [...] Fölkaptam, kinyitottam, s egyetlen hang nélkül olvastam azt, amire tekintetem legelőször esett: „*Nem tobzódásokban és részegeskedésekben, nem ágyasházakban és szemtelenségekben, nem versengésben és irigykedésben, hanem öltözzetek az Úr Jézus Krisztusba, és a testet ne ápoljátok a kívánságok szerint*” (Róm 13,13).

Nem akartam továbbolvasni. Nem is volt szükséges. Amint ugyanis a mondat végére értem, mintha a biztos megnyugvás fénye árasztotta volna el szívemet – a kételkedésnek utolsó árnyéka is eloszlott belőlem.

Gerzsenyi Sándor
PÉTER

Mint a szikla, áll keményen,
Nagyot ígér vad hevében,
Kardot villant vas kezében...
Könny ég tagadó szemében.

Ilyenek vagyunk: Péterek;
állunk, de döntenek kételyek,
vágunk, ígérünk szépeket
és – tagadunk, ha kérdenek.

Rebбенünk, ha kakas szólal,
mit se törődünk a jóval
nem sózunk a többi sóval.
hősök vagyunk, de csak szóval.

Legyünk hát végre sziklavár,
Akire nem hiába vár
A Mester vérző arca már!
Arassunk! – Érik a határ.

A bűn súlya

Történt egyszer, hogy egy hitoktató tanár a bűn súlyáról tanította a gyermekeket. Azon töprengett, miként magyarázza el a diákoknak a bűnbánat fontosságát és a szentgyónás lehetőségét. Felemelt egy vízzel töltött poharat, mire mindenki arra gondolt, hogy bizonyára szomjas, vagy az osztályteremben lévő virágokat szeretné megöntözni. Ehe-lyett mosolyogva azt kérdezte:

— Milyen nehéz ez a pohár víz?

A válaszok a két dekagrammtól a fél kilóig terjedtek. A tanár azonban így válaszolt:

— A súly igazából nem lényeges. Attól függ, milyen hosszan tartom a kezemben. Ha csak egy percig tartom, az nem probléma. Ha egy órán át tartom, megfájdul a karom. Ha egy napig tartom, a karom teljesen elzsibbad. Egyik esetben sem változik a pohár víz súlya, de minél tovább tartom, annál nehezebb lesz. Minél tovább halogatom a bűneimtől való szabadulást, annál nehezebb lelki teher lesz az számomra, és nyomasztóvá válik. Olyan nehéz hátizsákot cipelek ezáltal földi vándorutam során, amiből semmi hasznom sincs. Tartalma nem üdít fel és nem táplál, hanem megnehezíti az életemet.

forrás:
oli.katolikus.hu

Sík Sándor
GONOSZ EMBEREK

Nem, nem, nincsenek gonosz emberek!
Disznó a sárban azért hempereg,
Mert jónak érzi.
Ember azért jár szennyes utakat,
Mert az ösztönnek húsába szakadt
Tövise vérzi.

Mindig a jó, a szép után lohol
Akkor is, mikor sírva fuldokol
Hináros árban,
Facsarja szívét a fehér Örök,
Akkor is, mikor rekedten röhög
Vad bacchanálban.

Bús szívének igazság kellene,
De el nem bírja bedagadt szeme,
Földes vakondnak.
Erényre sólymász és a bűnbe lép:
Gáncs és tör neki a rút és a szép,
Szegény bolondnak.

A lompos földön nem leli helyét,
Az ismeretlen neki az elég,
Csak menne, törne,
Míg falba zúzza lüktető fejét,
És marcangolja önnön kebelét
Vak vágya körme.

A tűzbe nyújtja gémber ujjait,
És bosszús jajja nem fogyatkozik,
Hogy ímhol: éget!
Lustán kifújja Krisztus mécsesét,
Aztán siratja, mint távol mesét,
A fényességet.

Minden léptén csak bajt és jajt csinál,
Aztán duzzogva a sarokba áll,
Vagy dül jajongva.

Nem, nem, nincsenek gonosz emberek:
Az ember, mint a kényes kisgyerek,
Csak oktalanka!

Urunk, Jézus megmutatta, hogy a gonoszt az Ő kinszenvedése győzte le, s hogy a gonosz lélek most is olyan rosszindulatú, mint volt megtestesülése előtt. Azonban bármilyen vadul töri is magát, folyton azt kell látnia, hogy a Krisztus drága kinszenvedése által megváltott valamennyi lélek megmenekül, és Isten dicsőségébe jut.

A gonosz lélek dühét és rettenetes szégyenét az okozza, hogy minden, amit csak Isten megenged neki, számunkra örömet, számára pedig botrányos vereséget eredményez. Egyformán dühödött a gonosz lélek, amikor Isten megengedéséből működik, s amikor nem tehet semmit, ugyanis nem követheti el mindazt a gátságot, amit akar, mivel Isten ellenőrzése alatt tartja a gonosz hatalmát.

Norwichi Julianna
– XIV. századi angol misztikus

Boldog Emmerich Anna Katalin – ágostonrendi apáca, aki látomásaiban látta Szűz Mária és Jézus Krisztus életének eseményeit és helyszíneit. E látomásai során testén megjelentek Krisztus szenvedésének sebei, a stigmák. Mel Gibson *A passió* című filmjét a nővér részletes leírásai alapján rendezte. II. János Pál pápa avatta boldoggá 2004-ben.

← Jézus Krisztus keresztútja – Boldog Emmerich Anna Katalin látomásai szerint

„Nekünk azt is meg kell tanulunk, hogy lássuk, amint szereteteink viszik keresztjüket, és nem tudjuk róluk levenni. Ez sokszor nehezebb, mint ha a magunkét vinnénk – de azt sem kerülhetjük el.” (Szent Edith Stein)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Engem megrendít Jézus és a Szűzanya értem is vállalt szenvedése? Számomra mi a legfájdalmasabb a nagypénteki események közül?

○ Akarok jobb ember lenni? Mi segíthet ebben?

A passió – amerikai filmdráma rendezte: Mel Gibson

Jézus levétele a keresztről

Boldog Emmerich Anna Katalin látomásai szerint

Még borús, komor és ködös volt az idő, mikor [József és Nikodémus] kiértek a Kálvária-hegyre. Már ott találták előreküldött szolgálkat és a szent-asszonyokat, akik sírva üldögéltek a kereszttel átellenben. Cassius és több megtért katona ott állt némi távolságban, mintegy megváltozva, félénken és tiszteletteljesen. [...]

Nikodémus és József a létrákat a kereszt mögé támasztották, fölmentek egy nagy lepedővel, melyre három széles heveder volt varrva, és ezzel rákötötték szorosan Jézus testét hóna és térde alatt a kereszt törzséhez, más lepedőkkel pedig karjait kezei alatt a kereszt ágaihoz. Azután hátul a szegek kiálló hegyére illesztett pecekkel kiverték a szegeket. Jézus kezei nem nagyon rázkódtak meg ettől, a szegek pedig könnyedén kiestek a sebekből, minthogy ezek a test súlya folytán nagyon kitágultak, és a lepedőkkel fölhúzott test most már nem nehézkedett egész súlyával a szegekre. [...]

Nikodémus és József Jézus felsőtestét maguk között karjukkal tartva, lassan és óvatosan – mintha egy súlyosan sebesült drága barátjuk testét tartanák – fokról-fokra szállottak le a létráról. Így ért le a földre a keresztről az Üdvözítő szentséges, megkínzott teste. Végtelenül megható volt ez a keresztről való levétel. Akik végrehajtották, oly óvatosan és kíméletesen jártak el, mintha attól tartottak volna, hogy fájdalmat okoznak az Úrnak. Át meg áthatotta őket a szent test iránt az a szeretet és tisztelet, melyet a Szentek Szentje iránt még életében tápláltak.

A jelenlevők valamennyien szüntelen az Úr tetemére szegezték szemüket, és annak minden mozdulatát karjaik fölemelésével, könnyekkel és a fájdalom s aggodalom mindenféle taglejtéseivel kísérték. De mindnyájan csöndben voltak, sőt a levétellel foglalatoskodók is önkéntelen tiszteletből a szent cselekmény közben csak keveset és halkán beszéltek, ha éppen szükséges volt.

Mikor felcsattantak a kalapácsütések, melyekkel kiverték a szegeket, Mária és Magdolna, de valamennyien is, akik ott voltak, új fájdalomban reszkettek meg, mert ez a kalapácshang emlékeztette őket Jézus kegyetlen fölszegezésére, és attól féltek, ismét meghallják éles jajkiáltását, és szent ajkainak némaságában halálát gyászolták.

Miután a szent testet levették, a férfiak begöngyölték térdétől derekáig, és letették egy lepedőre Anyja karjaiba, aki fájdalmas epedéssel fogadta Fia tetemét ölébe.

A Szűzanya egy kiterített takarón ült. Kissé magasabban tartott jobb térdével és hátával egy köpenyekből összehajtott göngyölegnek támaszkodott, amelyet azért tettek oda neki, hogy a fájdalmaktól és megerőltetéstől kimerült anyának megkönnyítsék a szeretet szomorú munkáját megölt Fia tetemén, melyet a férfiak egy lepedőre fektetve ölébe helyeztek.

Jézus feje Máriának kissé fölemelt térdére volt nyugtatva, teste pedig a lepedőn

kinyújtva feküdt. A Szentséges Anya fájdalma és szeretete egyenlőképpen nagy volt, hiszen ismét karjaiban tartotta szeretett Fia testét, melynek a hosszú kínzás alatt semminő szeretetszolgálatot nem tudott tenni. De íme, egészen közelről látta ennek a szentséges testnek szörnyű megkínzottságát is, belenézhetett sebeibe, csókolhatta véres arcát. Magdolna arcával a földre borulva feküdt lábánál. [...]

A Szűzanya azonban kimondhatatlan szenvedései mellett erős lélekkel volt megáldva; gyásza nem tarthatta vissza attól, hogy szeretetével el ne áraszsa a szentséges testet. Nem hagyhatta azt szégyenletes és megkínzott állapotában, tehát azonnal hozzáfogott fáradhatatlanul Fia testének szerető gondozásához és letisztításához.

Nagy vigyázattal és a többiek segítségével levette Jézus fejéről a töviskoronát, melyet előbb hátul szétnyitott; hogy pedig a fejbe behatolt tövisok mozgás folytán ne tágtí-

sák ki a sebeket, egyes tüskéket le kellett metszeni a koronáról. A koronát letették a szegek mellé, és Mária most egy gömbölyű, sárga, rugós fogóval kiszedegette Jézus fejseiből azokat a hosszú tövishegyeket és szilánkokat, melyek beletörték a fejbe, és szomorúan körülmutogatta a részvevő lelkeknek. A töviseket részben a koronához tették, részben megtartották emlékül.

Az Úr arca annyira el volt torzítva a vér és sebek által, hogy alig lehetett már fölismerni. A megtépázott haj és szakáll egészen összecsapzott a vértől. Mária megmosta Jézus sirlamasan eléktelenített fejét és arcát, vizes szivaccsal leáztatta és letisztította a hajba és szakállba tapadt vért. A lemosás alatt egyre láthatóbbá lett Jézus kegyetlen megkínzása, és egyre megújuló részvétellel, gonddal és szeretettel mentek sebről sebre. [...]

Mikor az Úr feje rendbe volt hozva, Anyja megcsókolta arcát és betakarta. Ezután Jézus nyakát, vállát, mellét és hátát vette gondjába, meg karjait és csupa-vér, szétmarcangolt kezeit. Ó, most mutatkozott meg teljes borzalmában az a rettenetes pusztulás: az összes mellesontok, inak és izmok ki voltak nyújtva és csavarva, s ennek folytán hajlíthatatlanná merevedtek. Vállát, melyen a nehéz keresztet vitte, hatalmas sebmarcangolta szét; egész felsőteste csupa daganat és korbács-seb. Bal mellén egy kis seb – ott, ahol Cassius lándzsájának hegye kijött; jobb oldalán pedig tátongott az a széles nagy lándzsaseb, mely szívét áthasította egyik oldalától a másikig. Mária kimosta és kitisztogatta valamennyi sebet; Magdolna pedig előtte térdelve segített neki, legin-

A krisztusi üdvrend mint új és végleges szövetség sohasem múlik el, és már semmiféle új nyilvános kinyilatkoztatást nem kell várnunk a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőséges eljöveteleig.

A századok folyamán történtek úgynevezett "magán" kinyilatkoztatások, melyek közül néhányat az egyházi tekintély elismert, de ezek nem tartoznak a hitletéteményhez. Nem arra szolgálnak ugyanis, hogy Krisztus végleges kinyilatkoztatását "kiegészítsék" vagy "tökéletesítsék", hanem azt kell elősegíteniük, hogy az adott korban tökéletesebben lehessen abból élni.

A Katolikus Egyház
Katekizmusa 66, 67

”

kább Jézus lábainál, melyeket most még egyszer utoljára inkább könnyeivel, mint vízzel, lemosott és hajával megtörölt.

Ott feküdt tehát a szentséges test Anyja ölében, kékesfehéren, fénylően, mint az elvérzett hús, véraláfutásos barna foltokkal és bőrétől megfosztott piros helyekkel; feje, felsőteste és lába megtisztítva a vértől és szennytól, Mária most betakarta a megmosott testrészeket, és elkezdte újból a fejtől kezdve az összes sebeket megkenni. A szentasszonyok egymást föl váltva elébe térdeltek, és odatartották neki a szelencét, melyből ő jobb mutató- és hüvelykujjával kiszedegetett valami kenetfélét vagy efféle értékes dolgot, mellyel a sebeket kitöltötte és bekente. Az

Úr haját is megöntözte a kenettel, és láttam, amint Jézus kezeit baljába fogva megcsókolta, és a szegek okozta mély sebeket kitöltötte azzal a kenőccsel vagy fűszerrel, melyből aztán a fülekbe, orrlyukakba és az oldalsebbe is tett. Magdolna leginkább az Úr lábaival foglalatzkodott: előbb megtörölte és megkenete, aztán megint könnyeivel áztatta, és többször sokáig rájuk nyugtatta arcát. [...]

Mikor a Szűzanya az összes sebeket megkenete, bepólyázta Jézus fejét, de az arcfedőt még nem húzta le. Lefogta a félig megtört szemeket, egy ideig rájuk pihentette kezét, aztán összezárta az Úr száját, átölelte Fia szent testét, és sírva arcára hajtotta arcát. [...]

József és Nikodémus már jóideje ott állt várakozva a közelben, midőn János a Szűzanyához lépett, és kérte, váljon meg Fia tetemétől, hogy előkészíthessék a temetésre, mivel közeledik a szombat. Mária még egyszer bensőségesen átölelte Jézus testét, és megható szavakkal búcsúzott el tőle. Ekkor a férfiak leemelték Anyja öléről Jézus testét a lepedőn, melyen feküdt, és levitték a tetem-előkészítés helyére. Mária, újból leigázva fájdalmától, mely a szerető ápolásban némi vigaszt lelt, betakart fővel a szentasszonyok karjában feküdt; Magdolna pedig, mintha elrabolnák tőle azt, akit szeretett, néhány lépést kitárt karokkal utánuk ment, aztán visszatért a Fájdalmas Anyához. [...]

Midőn ezután Jézus szent testét mindnyájan sírva körültérdelték, hogy elbúcsúzzanak tőle, megható csoda ment végbe szemük előtt: a szentséges test egész alakja megjelent az őt takaró lepel felszínén,

minden sebével együtt, barnás-rőt színben lerajzolódva, mintha szerető ápolásukat és gyászukat akarná hálásan megjutalmazni és képét minden burkolaton keresztül nekik hátrahagyni. Sírva és keseregve ölelték át a szent testet, és tisztelettel csókolták meg a csodálatos képmást. Ámulatuk oly nagy volt, hogy még egyszer fölemelték a leplet, és még jobban csodálkoztak, midőn az összes kötéseket fehérnek találták, amilyennek előbb látták, csak a felső lepelén volt lerajzolódva az Úr alakja. [...]

Ennek a szent lepelnek későbbi történetére vonatkozólag is sok mindent láttam, de most már nem tudom pontosan rendbe hozni. A feltámadás után a többi kendőkkel együtt Jézus barátainak birtokában volt.

forrás: Emmerich Anna Katalin
– *A mi Urunk Jézus Krisztus kinszenvedése*

Azt mondjátok, hogy más volna, ha testi szemetekkel látnátok Őt, úgy mint kortársai, amidőn Ő Szent Fölsége e földön élt? Hogy akkor nagyon szívesen megtennétek, s akár mindig Őt néznétek? Ne higgyétek ezt! Akiben nincs annyi jóakarát, hogy egy kissé is összeszedje magát és saját lelkében szemlélje – ami nem jár veszéllyel, s amihez elég egy kis igyekezet –, az még sokkal kevésbé lett volna hajlandó odaállni a Szent Szűz vagy Magdolna mellé a kereszt tövéhez, hogy testi szemével is nézze az Úr halálát.

Avilai Szent Teréz

”

A keresztfá árnyéka

Volt egyszer egy ember, aki mindenáron meg akart szabadulni az árnyékától. Állandóan azon gondolkodott, mit tegyen szándékának megvalósításáért, azonban akár-mivel is próbálkozott, saját árnyékától nem tudott megszabadulni. Mindent kipróbált, amit csak ajánlottak neki: egy ideig négykézláb mászkált, aztán vízbe ugrott, majd felkúszott egy magas fa tetejére. Mindhiába. Az árnyék akkor sem hagyta el. Mint a nem megbánt bűn, mint a rossz lelkiismeret mindenhová elkísérte.

Nagyon szomorú lett ez az ember, s minden barátjának elmesélte, miképpen akart megszabadulni a csökönyös árnyékától. Azok persze kinevették, de az egyik nemskára megszólalt:

— *Ó, mily egyszerű elérni, amit akarsz!*

— *Hogyan, mit kell csinálnunk?* — érdeklődtek mindjárt a többi kíváncsiskodók is.

— *Mondom, csodálkozni fogtok, milyen egyszerű megszabadulni árnyékunktól. Egy fa árnyékába kell állnunk, és azonnal eltűnik a miénk.*

Willi Hoffsümmer nyomán

Túrmezei Erzsébet AMERRE MOST JÁR

Annyi szívben felébred valami hívogató vágy: útra kelni egyszer.

Járni, amerre Jézus lába járt.

Látni a Golgotát látó szemekkel.

Hallgatni az olajfák suttogó beszédét... azt a titkos, bús beszédet.

A szent helyen, hol imádkozva vérzett,

belenézni a holdas éjszakába.

Ellátogatni kis Betániába,

mindenüvé, amerre elhaladt.

És lélekben királlyá gazdagodni

a szent, ezer emlékü út alatt.

Nekem ez a vágy idegen maradt.

Más volt a vágyam: Nőtt... növekedett...

lett belőle sóvárgás, akarat,

követelés: egyedül arra menni,

amerre Jézus lába most halad.

Nem von a régi csodák földje.

Új csodák életföldje vár.

Feltámadást, erőt ujjongva hirdet

a százvirágba zsendülő határ.

S az élő Krisztus feltámadva jár.

Magyar nyomort gyógyít. Édestestvérem

vak szemét nyitja színre, fényre meg.

S bár útait szememmel el nem érem,

A lelkemen sejtésük átremeg.

Mért mennék messze, idegen vidékre

keresni, földi útja merre vitt?

Most akarom a lépteit követni:

Az élő Krisztus lépteit.

Bruno Ferrero A nyomok

Egy éjjel csodálatosat álmodtam, el kell mesélnem nektek. Egy hosszú utat láttam, amely a földről kanyarogva vitt fel a levegőbe, majd eltűnt a felhők között, és egyenesen az égbe vezetett.

De nem valami könnyű út volt, sőt, inkább nagyon is göröngyös, teleszórva rozsdás szögekkel, hegyes kövekkel, éles üvegdarabokkal. Az emberek mezítláb vándoroltak az úton. A szögek beleálltak a lábukba, sokan vérző talpakkal meneteltek. De nem álltak meg, mert el akartak jutni az égbe. Azonban minden lépés rengeteg szenvedéssel járt és nagyon lassan, fájdalmasan tudtak előrehaladni.

Aztán, az álmomban, megláttam Jézust közeledni. Ő is mezítláb volt. Lassan lépdelt, de nagyon határozottan. És egyetlen seb sem volt a lábán.

Jézus egyre feljebb és feljebb haladt. Végül megérkezett a mennybe, és ott leült egy nagy aranytrónusra. Onnan nézett le azokra, akik felfelé igyekeztek. Tekintetével és gesztusaival bátorította őket.

Rögtön Jézus után közeledett az édesanyja, Mária. Mária még gyorsabban haladt, mint Jézus. Tudjátok miért? Mert mindig pontosan Jézus nyomába lépett. Így aztán hamar megérkezett a Fia mellé, aki a jobb-jára ültette őt egy nagy karosszékre.

Mária is biztatni kezdte a felfelé igyekvőket és ajánlotta, hogy az ő példájára, lépjenek ők is mindig Jézus nyomába.

A bölcsebbek így is tettek, és fürgén haladtak az ég felé. Mások a sebeik miatt panaszkodtak, gyakran meg-megálltak, sokan pedig félbehagyták az egészet és szomorkodva ott maradtak az út szélén.

A mi Urunk lelki gyötrelmei

Szent John Henry Newman

Az ünnepnapok felé közeledve, testvéreim, különösen [Jézus] testi szenvedései kötik le figyelmünket: elfogatása, meghurcoltatása, az ütlegek és a sebek, a megostoroztatás, a töviskorona, a szögek és a keresztfeszítés, ahogy a szemünk előtt áll, mindez egyszerre megjelenik az Ő szent testén, amely ott függ előttünk, és a látvány az elmékedést megkönnyíti. Lelkének gyötrelmeivel azonban más a helyzet: azokat nem lehet lefesteni, de még alaposan felmérni sem, mert érzékeinket és gondolatainkat egyaránt meghaladják, jöllehet testi szenvedéseit megelőzték. Iszonyatos áldozatának első cselekménye nem testi fájdalom, hanem a lélek haláltusája volt: „Szomorú az én lelkem mindhalálig” – mondta, sőt valójában a testi szenvedés is a lelket gyötörte, mert a test csupán továbbította a bántalmakat oda, ahol a szenvedés igazi foglalatosa és székhelye található.

Ezt semmiképpen sem szabad szem elől tévesztenünk. Bizony mondom, nem a test szenvedett, hanem a lélek a testben: az Örök Ige szenvedésének székhelye nem a testben, hanem a lélekben volt. Mert gondoljuk csak meg: ha szenvedés lehet is nyilvánvaló, nincs valóságos fájdalom ott, ahol nincs valamilyen belső érzékenység vagy szellem, amely helyet adhat neki. [...]

Az élőlények többé-kevésbé a bennük lévő szellem mértékében érzékenyek, így az állatok sokkal kevésbé, mint az ember, mert nem

tudnak töprengeni azon, amit éreznek, figyelmüket nem tudják arra összpontosítani, és szenvedésüknek nincsenek egészen tudatában. A fájdalomban pedig az a legnagyobb próbatétel, hogy mikor elszenvedjük, nem tudunk nem gondolni rá. Ha bármi is eltereli róla gondolatainkat, azzal csökkenti is. [...]

S mivel az embert a fájdalom az állatoknál jobban sújtja, a benne lévő értelmes lélek miatt, amely a fájdalomnak az állatok számára ismeretlen értelmet ad, a mi Urunk is olyan testi fájdalmat érzett, amely figyelmét lekötötte, és tudatáig hatolt, növelve ezzel erejét és heveségét. Az érzékelésnek ezt az összességét valószínűleg egyikünk sem képes felfogni és megérteni, mert az Ő lelke olyannyira a saját hatalmában volt, figyelmét olyannyira semmi nem terelhette el, hogy az mindenestül a fájdalomra irányult, arra összpontosult, és teljes mértékben az kötötte le. Így hát joggal mondhatjuk, hogy szenvedésének minden pillanatában gyötrelmeinek teljessége sűrűsödött. [...]

Látjátok hát, testvéreim, ha a mi Urunk csupán testben és másoknál kevesebbet szenvedett volna, gyötrelmei akkor is összehasonlíthatatlanul nagyobbak lettek volna, mert a fájdalom mértéke annak tudatosításától függ. A szenvedő itt maga az Isten volt, Ő szenvedett emberi természetben, a gyötrelmek az Isten gyötrelmei voltak, aki a keserű poharat az utolsó cseppig kiürítette – nem ízlelgette, nem édesítette, nem is ál-

Jézus az Olajfák hegyén (részlet) – mozaik a lourdes-i Rózsafüzér Királynője-bazilikában

cázta orvosságnak, ahogy az ember üríti ki a szenvedés kelyhét. [...]

Ó, jaj! Mindazt el kellett szenvednie, ami bennünket elkísér, s amit mi jól ismerünk, de számára az kimondhatatlan gyötrelmek voltak. Neki azt kellett elviselnie, ami számunkra semmiség, oly természetes, hogy tárt karokkal fogadjuk, föl sem fogva a következményeit, de ami számára dögszagú volt és halálos mérge: neki, testvéreim, a bűnnek, a ti bűneiteknek és az egész világ bűneinek a súlyát kellett viselnie. A bűn nekünk csekélység, alig törődünk vele, nem is értjük, hogy a Teremtő miért tekint súlyosnak, még elképzelni sem tudjuk, hogy megtorlást igényelne, és mikor evilágon is büntetés jár érte, akkor azt igyekszünk elkerülni, vagy nem is gondolunk rá. [...]

Testvéreim, az Ő idejét megelőzve ontott itt [az olajfák hegyén] vért, igen, és haláltusáját vívó emberi lelke volt az, mely átszakítva testének vázát, kiontotta azt. Szemvedése belülről indult. Az a meggyötört Szív, a gyöngédség és szeretet székhelye végül a ter-

mészetét meghaladó hévvel kezdett el verni, „a nagy mélység alapjai megrendültek”, a vörös folyamok bőséges áradata átszakította az erek csatornáit, és a bőr pórusain áttörve, sűrű harmatként gyöngyözött egész testén, majd súlyos cseppekben gördült végig rajta, és átáztatta a földet. [...]

A fogság és a vád, az ökölcspások és a börtön, a tárgyalás és a kigúnyolás, a meghurcoltatás és a korbácsütések, a töviskorona és a Kálváriára haladó, lassú menet, a keresztre feszítéssel együtt még hátra volt. Egy éjszaka és egy nappal lassú óráinak kellett még elteliük, mielőtt eljött a vég, és az áldozat beteljesedett.

Aztán, mikor eljött a pillanat, és Ő úgy rendelkezett, akkor a szenvedése, mely a lélekben kezdődött, ott is ért véget. Nem testi kimerültség vagy testi fájdalom végzett vele, hanem saját akaratából meggyötört Szíve szakadt meg, és Ő Lelkét Atyjának kezébe ajánlotta.

forrás: John Henry Newman vasárnapi beszédei (Nagybőjt és Húsvét)

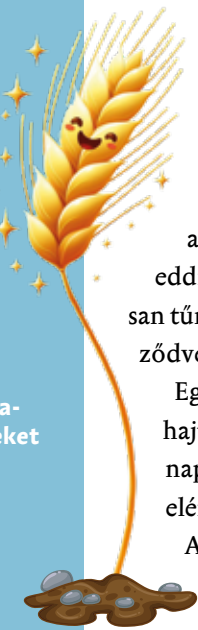
A kis búzaszem története

„Bizony, bizony, mondom nektek: ha a búzaszem nem hull a földbe, és nem hal el, egymaga marad, de ha elhal, sok termést hoz.”
(Jn 12,24)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

- Mi segít neked akkor, amikor félsz valamitől vagy fáj valamid?
- Szerinted melyik a legrosszabb: a fájdalom, a félelem vagy az egyedüllet?
- Szerinted Isten mit csinál, amikor mi szenvedünk?
- Tudsz mondani példát arra, hogy valami rosszból a végén jó származott?

„A nagy megpróbáltatások nagy kegyelmeket készítenek elő.”
(Szent Bernát)

Volt egyszer egy parányi búzaszem. Egy zsákban lakott sok másik búzaszemmél együtt az öreg malom melletti fészterben, ahol mindig nyugalom volt és jóleső meleg. Beleborzongott, amikor odakint elsűvített az őszi szél a szántóföld barázdái felett. A kis búzaszem szerette a fészter oltalmát.

Egy nap a molnár fogta a zsákot, vállára kapta, és kiment vele a határba.

— Ó, jaj! Én nem akarok a föld mélyére kerülni! — rémülődött a kis búzaszem. — Hisz' a föld alatt minden nyirkos és hideg, és még nagyon sötét is van!

A molnár azonban tette a dolgát, és a nap végére elültette a zsák búzáat. A föld mélyen magába rejtette az apró búzaszemeket. A kis búzaszem pedig magára maradt, és a világ teljesen elsötétült körülötte.

— Ó, hát miért nem maradhattam a jó meleg fészterben? Annyira fázom idelent... És ez a félelmetes sötétség! — siránkozott.

Hosszú napok teltek el így, miközben ő egyre csak sopánkodott, szomorkodott. Aztán egy idő után valami megváltozott: a kis búzaszem elkezdett növekedni. Egyre csak nőtt, nőtt, míg akkorára duzzadt, hogy úgy érezte menten széjjelszakad. És valóban, hamarosan teljes hosszában végigrepedt az egykor páncélkeménységű, aranybarna héja, ami eddig megvédte őt mindentől. A kis búzaszem fájdalmasan tűrte mindezt, hisz' nem tehetett mást, és meg volt győződve arról, hogy számára hamarosan itt a vég.

Egy nap aztán egy picike gyökerke és egy zsenge zöld hajtás bújt elő a szétszakadt héj alól. A kis hajtás napról napra növekedett és kúszott felfelé, mígnem egy napon elérte a talaj legfelső rétegét, és kibújt a fényre.

A búzaszem már nem volt ugyanaz, mint régen. Más lett, sőt több lett: egy kis búzanövényke lett belőle.

A nap melegen simogatta, a szél játékosan ringatta, az eső bőségesen táplálta a növénykét. Szépen fejlődött, növekedett, és mivel egyre magasabbra nyúlt, legnagyobb öröme napról napra többet láthatott az őt körülvevő, szépen zöldellő vetésből. Idővel – mint valami királyi korona – aranyló kalász jelent meg a kecsesen hajlongó szára csúcsán, s a kalászban harminc búzaszem. A búza most már nagyon elégedett volt!

Csakhogyljött az aratás ideje, és a molnár lekaszálta a gabonáját. Az éles penge suhintására a búza szára elvált a gyökértől, és az aranyló búzaszál lehullott a földre. A molnár a többi búzaszállal együtt szorosan összekötözte, majd ezeket a kévét napokig a tűző napon szárította.

— Ó, hogy miért nem maradhattam a fészterben? Úgy perzsel a nap, és olyan végtelenül szomjas vagyok! De nincs már gyökerecském, amivel egy kis vízhez juthatnék...

A molnár napokkal később felpakolta a kévét a szekere, majd elvitte mind a malomhoz. Ott aztán egy nagy fapálcával neki-esett a kévéknek, hogy kiverje az összes szemet az érett kalászokból. Az erőteljes ütlegek alatt a kiszikkadt búzaszál így kesergett:

— Ó, bárcsak sohase kerültem volna ki abból a zsákból és a fészterből!

A kicsépelt szemeket a molnár összegyűjtötte, és zsákokba töltötte. Ide került az egykori kis búzaszemből lett harminc búzamazis:

— Ó, hát végre vége a sok szenvedésnek! De jó újra itt, a biztonságot adó zsákban!

Csakhogyl a molnár ezt a zsák búzáat nem a fészterbe vitte, hanem a malomba – a legnagyobb megpróbáltatás pedig csak ezután következett... A búza a súlyos malomkövek közé került, ami összezúzta teljesen a szemeket, mígnem azok fehér porrá nem váltak.

— Ó, hát már soha nem lesz vége a szenvedéseimnek! Mostanra nem maradt semmi abból, ami valaha voltam... — siránkozott az lisztte őrölt harminc búzaszem.

A molnár a lisztet elvitte a közeli kolostorba, ahol egy nővér vízzel elkevert tésztát készített belőle. A tésztát két izzó vaslemez közé tette, és ropogásra sütötte. Ezután egy éles lyukasztóval kör alakú darabokat vágott ki belőle. Az így elkészült ostyadarabokat aztán gondosan belerendezte egy szépen faragott tölgyfadobozkába, majd egy kis csacsi hátára ülve elvitte a falu végi templomba, és átadta a harangozóknak.

Másnap reggel a pap a harminc búzaszem lisztjéből süttött ostyát egy hófehér kendőre tette. A kis ostya így kesergett magában: „hát akkor most már jöjjön, aminek jönnie kell...” Nem sokkal később ünnepélyes csilingelés hallatszott, mire a kis ostya hirtelen feleszmélt:

— Nahát, mi történt velem? Csupán arra emlékszem, hogy féltem a sötétől. Féltem a szenvedéstől. Féltem attól, hogy teljesen elveszítem azt, ami vagyok, és meghalok. De most úgy érzem, jobban élek, mint valaha... Mintha kicseréltek volna!

Pedig a kis ostya pont ugyanúgy nézett ki, mint pár perccel korábban. Hát ki érti ezt?

Hogyan alakult ki a keresztútjárás?

A keresztút eredetileg az a fél km-es szakasz volt, amelyen Jézus vitte Jeruzsálembe keresztül a keresztjét a Golgotáig. Halála után ezen az útszakaszon jónéhány állomást megjelöltek a tanítványai. A maihoz hasonló keresztútjárás hagyománya a ferencesekhez köthető. A XIV. századtól végeztek Jeruzsálemben 14 stációs keresztutat. Az oda zarándoklók lelkes beszámolója alapján az otthonmaradottak is át akarták élni Jézus keresztútját. Ettől kezdve állítottak kálváriákat, keresztutakat szerte a világon.

„A szemlélődés a szeretet tudománya, ez pedig nem egyéb, mint belénk öntött szerető ismerete Istennek, amely egyidejűleg megvilágosítja és szeretetre lobbantja a lelket, mígcsak fokról-fokra föl nem vezet a teremtő Istenéhez. Mert egyes-egyedül a szeretet az, ami a lelket Istenhez köti és vele egyesíti.”
(Keresztes Szent János)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

- Számomra mit jelent a keresztútjárás? Hogyan segít a lelki növekedésben?
- Szoktam valamilyen önmegtagadást vállalni másokért felajánlva?

A keresztútjárás nemcsak egy emlékezés, hanem egy lelki út!

Rámutat az emberi gyengeségre

Félelem mások/a többség véleményétől, felelősségáthárítás, árulás, közöny, erőszak, felszínes együttérzés... stb. A keresztút állomásai segítenek szembenézni a saját gyengeségeinkkel – nem vádolnak, hanem megtérésre hívnak!

Isten tudja, mi a szenvedés, és példát mutat az elviselésére

Jézus nem csak kívülállóként "papol" nekünk arról, hogy hogyan kellene viszonyulnunk a szenvedéshez – Ő átélte a kínok kínját, és megmutatja, hogy hogyan viszonyuljunk a megpróbáltatásainkhoz: nem dühöng, nem sajnálatja magát, sőt észreveszi mások szenvedését is – nem csak a maga bajával van elfoglalva, elfogadja a segítséget, méltósággal küzd végig – nem adja fel, mondván: *úgyisincs semmi értelme*. Emellett minden szenvedését felajánlja szeretetből másokért.

Szemléljük és tudatosítsuk az értünk vállalt áldozatot!

Jézus szabadon vállalja a gyötrelmes utat, és elviseli, csak hogy számunkra a legnagyobb kegyelmet szerezhesse meg általa. Mivel tehát nem értelmetlenül gyötrődik, hanem másokért, Jézus szenvedése áldozat, és nem pusztán kínlás.

Vegyük észre, mennyire szeret minket Isten!

Jézus a kálváriája közben – bár megtehetette volna – nem élt isteni hatalmával, hanem teljesen vállalta az emberi kiszolgáltatottságot, hiszen nem mindenekfeletti hatalmát akarta ki nyilatkoztatni, hanem végtelen szeretetét. Nagypéntek arra tanít, hogy a legnagyobb erő nem az erőszakban van, hanem a szeretetben – és Isten szeretete nem feltételekhez kötött: „*én akkor is szeretlek, ha rosszat tettél*”, „*akkor is, ha elhagysz*”, „*akkor is, amikor bántasz*”, „*sőt, akkor is, ha a halálmát kívánod*”.

„Csendes” családi keresztút

„Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét mindennap, és úgy kövessen.”

Lk 9,23

Ennél a "csendes" keresztútnál az elmélkedések helyett bibliai idézeteket, ill. kérdéseket találunk. Válasszuk ki, hogy melyik verzió (A, B, C) szerint szeretnénk átélkedni a keresztutat, majd minden állomásnál olvassuk fel az elmélyülést segítő szentírási szakaszt vagy a kérdéseket. Ezután tartsunk 1-2 perc csendet – közben lelki szemünkkel figyeljük a Jézussal történeteket, ill. hogy a hallottak alapján milyen gondolatok ébrednek bennünk. Ez a forma tehát nem teológiai magyarázatokat kíván adni Jézus kálváriájáról, hanem egyfajta elcsendesedésre, mélyebb belső figyelemre hív, hogy lélekben meghallhassuk, mit üzen most számunkra személyesen egy-egy állomás, azaz végső soron Jézus Krisztus az Ő bennünk élő Szent Leleke által. (A keresztút végén megoszthatjuk egymással a kapott felismeréseket.)

Induljunk útnak az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében! Amen.

Szívünk, lelkünk most kitárjuk,
Utad, Jézus, veled járjuk.
Kérünk, mélyen belevéssed
Szíveinkbe szenvedésed.

Áll a gyilkos, nagy ítélet,
Rajtunk immár igaz véred.
Valahányszor szavam vétett,
Pilátusod lettem néked.

Juan de Juanes: *Ecce Homo*
olaj, farostlemez (1570 k.) Prado Nemzeti Múzeum

I. állomás Pilátus halálra ítéli Jézust

(Térdhajtás közben imádkozzuk.)

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged,
mert Szent Kereszted által megváltottad
a világot.

A. (a Szentírással) „Hátamat odaadtam
azoknak, akik vertek, arcomat meg, akik té-
páztak. Nem rejtettem el arcomat azok elől,
akik gyaláztak és leköpdöstek. Isten, az Úr

*megsegít, ezért nem vallok szégyent. Arco-
mat megkeményítem, mint a kőszikla, s tu-
dom, hogy nem kell szégyenkeznem. Közel
van, aki igazságot szolgáltat nekem. Ki száll-
hat velem perbe? Álljunk ki együtt! Ki az el-
lenfelem? Jöjjön ide hozzám! Isten, az Úr siet
segítségemre. Ki ítélhet el?” (Iz 50,6-9)*

B. (a Szűzanya szemszögéből) Szűzanyánk!
Szeretnénk a te szemeddel látni a keresz-
tutat... Mit éreztél, amikor látnod kellett,
hogy milyen kegyetlenül bánnak a gyerme-
koddal? Milyen volt látnod, hogy egész tes-
te csupa vér a veréstől és az ostromozástól?
És amikor Pilátus arra kérte a népet, hogy
válasszon Barabás és Jézus között? Remény-
kedtél, hogy Jézust választják? Imádkoztál,
hogy így legyen? Kerested Jézus barátait a
tömegben, hogy szóljanak az érdekében?

C. (saját szemszögéből) Vajon hogyan ala-
kult volna Jézus pere, ha a követői a védelmé-
re kelnek Pilátus előtt? Nekem van bátorsá-
gom szembe menni a többség véleményével?
Fontos számomra a felismert igazság érvény-
re juttatása annyira, hogy akár valamilyen
kellemetlenséget is vállalnék érte? Előfordult,
hogy hasonlóan Pilátushoz inkább "beál-
doztam" az igazságot, csak hogy egy feszült
helyzet mielőbb megszűnjön? Kiállok azért,
akit igazságtalan támadás ér? Tudom szelí-
den képviselni az igazamat, ha engem ér va-
lamilyen bántás? Képes vagyok belátni és ki
is mondani, ha nem volt igazam valamiben?

(Befejezésként imádkozzuk.)

Könyörülj rajtunk Urunk!
Könyörülj rajtunk!

Itt van már a kereszt fája,
Hurcolnod kell Golgotára.
Uram, én meg puhán, restül
Vonakodom a kereszttől.

Ismeretlen művész: *A keresztet hordozó Krisztus – részlet*
olaj, vászon (1650 k.) Dulwichi Képgaléria, London

II. állomás Jézus vállára veszi a keresztet

(Térdhajtás közben imádkozzuk.)

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged,
mert Szent Kereszted által megváltottad
a világot.

A. (a Szentírással) „Megvetett volt, utol-
só az emberek között, a fájdalmak férfja,
aki tudta, mi a szenvedés; olyan, aki elől
iszonyattal eltakarjuk arcunkat, megve-

*tett, akit bizony nem becsültünk sokra.
Bár a mi betegségeinket viselte, és a mi
fájdalmaink neheztedek rá, mégis (Isten-
től) megvertnek néztük, olyannak, akire
lesújtott az Isten, és akit megalázott. [...] Mi
mindnyájan, mint a juhok, tévelyegtünk,
ki-ki a maga útjára tért, és az Úr mégis az
ő vállára rakta mindnyájunk gonoszságát.
Megkínózták, s ő alázattal elviselte, nem
nyitotta ki a száját. Mint a juh, amelyet leöl-
ni visznek, vagy amint a bárány elnémul
nyírója előtt, ő sem nyitotta ki a száját.”
(Iz 53,3-7)*

B. (a Szűzanya szemszögéből) Szűzanyánk!
Látva Fiadat a keresztfával, vajon eszedbe
jutott az a másik fiú, Izsák, aki szintén a há-
tán vitte az áldozatbemutatáshoz szükséges
fát fel a hegyre? Bízta abban, hogy „Isten
majd gondoskodik” (Ter 22,8) ezúttal is, és leg-
később az utolsó pillanatban megmenti a te
Fiadat is, ahogy Izsákot? Vártad az angyalok
vagy a Mennyei Atya közbelépését?

C. (saját szemszögéből) Hogyan fogadom
az életem terheit: inkább lázadás van ben-
nem, vagy tudok bízni abban, hogy Isten
mindig kézben tartja az ügyeimet? Elhi-
szem, hogy Isten a legnagyobb szenvedé-
seimből tud és akar is valami jót kihozni?
Jelenleg mi (vagy ki) a legnehezebb kereszt
a számomra? Szeretem elpanaszolni, ha ép-
pen valamilyen nehézséget élek meg? Én "jó"
vagy "rossz" betegnek tartom magam?

(Befejezésként imádkozzuk.)

Könyörülj rajtunk Urunk!
Könyörülj rajtunk!

Botlik, roskad szegény tested,
Nem bírja a nagy keresztet.
Földre sujtód, jaj, én voltam,
Ki oly sokszor elbotoltam.

Andrej Mironov: A kereszt hordozása – részlet
olaj, vászon (2011) magángyűjtemény

III. állomás

Jézus először esik el a kereszttel

(Térdhajtás közben imádkozzuk:)

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged,
mert Szent Kereszted által megváltottad
a világot.

A. (a Szentírással) „Mindenfelől szorongat-
nak minket, de össze nem zúznak, bizony-
talanságban élünk, de kétségbe nem esünk.
Üldözést szenvedünk, de elhagyottak nem

vagyunk. Földre terítenek bennünket, de el
nem pusztulunk. Testünkben folyton-foly-
vást viseljük Jézus szenvedését, hogy egyszer
Jézus élete is megnyilvánuljon testünkön.
Életünkben állandóan ki vagyunk téve a
halálnak Jézusért, hogy majd Jézus élete is
nyilvánvaló legyen testünkön. [...] Ezért
nem veszítjük el kedvünket, mert bár a külső
ember romlásnak indult bennünk, a belső
napról napra megújul. A mostani pillanat-
nyi könnyű szenvedés ugyanis a mennyei
örök dicsőség túlárado mértékét szerzi meg
nekünk. Csak ne a láthatóra, hanem a látha-
tatlanra fordítsuk figyelmünket. Mert a lát-
ható mulandó, a láthatatlan azonban örök.”
(2Kor 4,8-18)

B. (a Szűzanya szemszögéből) Szűzanyánk!
Mit éreztél, amikor látnod kellett, hogy a ka-
tonák durván lökdösik, taszigálják Jézust, és
hogy sebesült Szent Fiad egyszer csak a kö-
ves földre zuhan? Próbáltál odasietni hozzá?
Próbáltál segítséget kérni a számára?

C. (saját szemszögéből) Az örök élet felé
vezető úton mi is gyakran megbotlunk, ele-
sünk – én hogyan élem meg ezeket a kisebb
vagy nagyobb bukásokat? Hogyan élem meg
azt, ha hibázom? És ha egy családtagom vagy
valaki a környezetemben hibázik? Szoktam
gondolni arra, hogy a szeretetlenségeimmel
fájdalmat okozok Jézus Szívének? És arra,
hogy a jótetteimmel örömet szerzek neki?

(Befejezésként imádkozzuk:)
Könyörülj rajtunk Urunk!
Könyörülj rajtunk!

Ó jaj, látod jönni szemben
Édesanyád, gyötrelemben.
Ó csak én is véle járnék
Krisztus után, mint az árnyék.

A keresztút 4. állomása a Szent Bonifác templomban – részlet
Leeuwardenben, Hollandia

IV. állomás

Jézus szent anyjával találkozik

(Térdhajtás közben imádkozzuk:)

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged,
mert Szent Kereszted által megváltottad
a világot.

A. (a Szentírással) „»Elhagyott az Úr! Meg-
feledkezett rólam!« De megfeledkezhet-e
csecsemőjéről az asszony? És megtagadhat-
ja-e szeretetét méhe szülöttétől? S még ha

az megfeledkeznék is: én akkor sem feledke-
zem meg rólad.” (Iz 49,14-15)

B. (a Szűzanya szemszögéből) Szűzanyánk!
Nem féltél, hogy mit tesznek majd a kato-
nák, ha odamész Jézushoz? Milyen volt
számodra megérinteni Fiad agyongyötört
testét? Mit mondhat egy édesanya a halá-
losan szenvedő gyermekének? Te mondtál
valamit Jézusnak ennél a találkozásnál? És
Ő neked? Nem kérte tőled Jézus, hogy menj
innen messzire, és ne nézd végig, mi fog
történni vele? Hálás voltál a Mindenható-
nak ezért a találkozásért? Mit éltél át akkor,
amikor e rövid találkozás után újra elszakí-
tottak tőle?

C. (saját szemszögéből) Mit tehetek akkor,
ha egy családtagom szenvedését nem áll mó-
domban megszüntetni – mit mond nekem
erről ez az állomás? Mit tanulhatok Mária
csendes jelenlétéből? Létezik teljes tehetet-
lenség? Elhiszem, hogy a Szűzanya mellet-
tem is ott áll, amikor megpróbáltatások ér-
nek? Tudok erőt meríteni ebből?

(Befejezésként imádkozzuk:)
Könyörülj rajtunk Urunk!
Könyörülj rajtunk!

Vinni terhed, segítségül
Itt van Simon Cirenébül.
Bárcsak én is, bűnös lélek,
Keresztemmel követnélek.

Willem Key: A kereszthordozó Krisztus – részlet
olajfestmény (XVI. sz.) magángyűjtemény

V. állomás

Cirenei Simon segít Jézusnak vinni a keresztet

(Térdhajtás közben imádkozzuk.)

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged,
mert Szent Kereszted által megváltottad
a világot.

A. (a Szentírással) „Testvérek, ha valakit
botláson értek, ti akik lelkiek vagytok, intsé-
tek meg a szelídség szellemében. De ügyelj,

hogy magad kísértésbe ne essél! Hordozzátok egymás terhét, így teljesítitek Krisztus törvényét. Aki beképzeli magának, hogy valaki, holott semmi, önmagát áltatja. Mindenki a saját tetteit tegye mérlegre, dicsekvését pedig tartsa meg magának, ne tárja mások elé. Hiszen mindenkinek a maga terhét kell hordoznia.” (Gal 6,1-5)

B. (a Szűzanya szemszögéből) Szűzanyánk! Látva Fiad gyötrelmeit, képes voltál az imára ilyen zaklatott állapotban? Hogyan fohászokdált? Kérted az enyhülést Jézus számára a Mindenhatótól? Talán a cirenei pont a te imáid miatt érkezett mellé segítségül? Milyen volt látnod, hogy a barátai helyett egy idegen segít Jézusnak a bajban? Hogyan tekintettél az elmenekült apostolokra? És Jánosra, aki végig ott állt melletted?

C. (saját szemszögemből) A családi köte-
lék sokszor minket is arra kényszerít, hogy
hordozzuk mások keresztjét – van, akinek
inkább kényszerből segítetek, mint szere-
tetből? Én általában mivel tudok/szoktam
segíteni másoknak a környezetemben? Mi
fordul elő gyakrabban: hogy nekem segí-
tenek mások, vagy jellemzően inkább én
segítek másoknak? Tudok segítséget kérni?
El szoktam fogadni mások segítségét, vagy
szeretek mindent egyedül megoldani? Volt
alkalmam segíteni úgy valakinek, hogy a vé-
gén – hasonlóan cirenei Simonhoz – nekem
volt megerősítő, hogy segíthettem?

(Befejezésként imádkozzuk.)

Könyörülj rajtunk Urunk!
Könyörülj rajtunk!

Jámor asszony siet hozzád,
Kendőjével törli orcád.
Vajon hát én, köszívemmel,
Mennyi könnyet törültem fel?

A keresztút 6. állomása a Szent Pancratius templomban
– részlet, Heerlen, Hollandia

VI. állomás

Veronika kendőt nyújt Jézusnak

(Térdhajtás közben imádkozzuk.)

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged,
mert Szent Kereszted által megváltottad
a világot.

A. (a Szentírással) „Világosságom és üdvös-
ségem az Úr – kitől félnék? Életem oltalma-
zója az Úr – kitől rettegnék? Ha rám törnek
a gonoszok, hogy elemésszék testemet,

elleneim és ellenségeim megtántorodnak
és a földre zuhannak. Ha hadsereg áll is ve-
lem szemben, szívem akkor sem remeg. Ha
harcra kelnek ellenem, akkor is bizakodom.
[...] Uram, halld meg hozzád kiáltó szavam,
könyörülj rajtam és hallgass meg engem! Szí-
vem ezt sugallta: „Keress tekintetét!” Uram,
a te arcodat akarom keresni. Ne rejtse el
előlem arcodat, ne taszítsd el szolgálodat ha-
raggal! Te vagy oltalmazóm, ne utasíts visz-
sza, Istenem, megmentőm, ne hagyj el vég-
képp! Ha apám, anyám el is felednének, az
Úr akkor is fölemelne. Uram, mutasd meg
ösvényedet, s ellenségeim miatt vezess sima
úton!” (Zsolt 27,1-11)

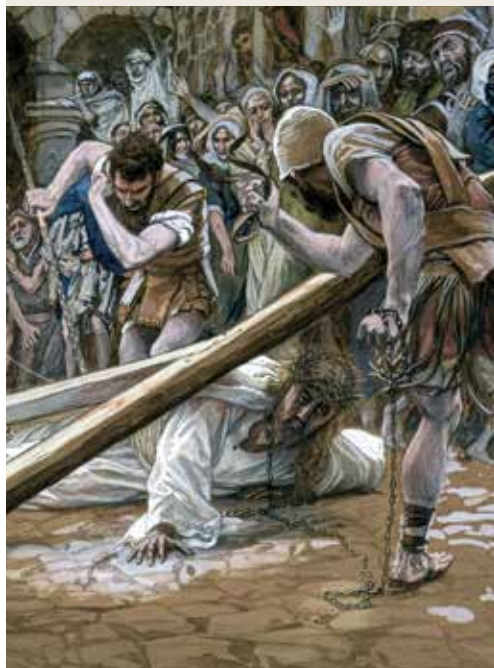
B. (a Szűzanya szemszögéből) Szűzanyánk!
Veronika gyengesége szenvedő Fiad iránt
mit jelentett a te anyai szíved számára? A sok-
sok szívfájdalom között tudtál örülni annak,
hogy a Mennyei Atya ismét küldött egy kis
enyhülést Jézusnak ezen a borzalmas úton?
Megerősített lélekben ez a jelenet – látva
azt, hogy nem minden szív fordult el Szent
Fiadtól? Gondoltál arra, hogy Jézusnak mit
jelenthetett Veronika bátor szeretetgesztusa
a rá vég nélkül zúduló gyűlölet közepette?

C. (saját szemszögemből) Mit mond szá-
momra ez az állomás a női karizmáról?
Amikor valakit közutálattal övez, tudok vele
együttérző lenni? Szoktam gondolni arra,
hogy minden embertársam Isten képét hor-
dozza?

(Befejezésként imádkozzuk.)

Könyörülj rajtunk Urunk!
Könyörülj rajtunk!

Földre roskadsz másodízben,
Értem tűrő, kegyes Isten.
Hát én hányszor tántorultam!
Bűneimbe visszahulltam.

James Jacques Joseph Tissot: *Krisztus a keresztt alá esik* akvarell és gouache (1886–1894) Brooklyn Múzeum

VII. állomás

Jézus másodszor esik el a kereszttel

(Térdhajtás közben imádkozzuk.)

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged,
mert Szent Kereszted által megváltottad
a világot.

A. (a Szentírással) „Ha elhagyod magad,
akkor az erőd gyöngeséggé válik a nélkülözés napján. Mentsd meg, akiket meghalni

visznek, hozd vissza, akik úton vannak a halálba! Hogyha azt mondod: »Hisz nem tudunk róla!«, aki a szíveket vizsgálja, az látja. Aki a lelked fölött öröklik, az tudja, és a tette szerint fizet az embernek. [...] Ne lesd, mint a gonosz, az igaznak házáat, és ne pusztítsd el a nyugvóhelyét! Mert az igaz fölkel, ha hétszer esik is, de a gonosztevők esése végzetes. Hogyha ellenséged elbukik, ne örülj, ne ujjongjon szíved, amikor elbotlik. Hátha meglát az Úr és elítél érte, tőle meg elfordítja a haragját! A gonosztevők miatt ne gerjedj haragra, és a gonoszok miatt ne boszszankodj! Mert nincsen jövője a gonosztevőnek, és a gonoszoknak lámpása kialszik!” (Péld 24,10-20)

B. (a Szűzanya szemszögéből) Szűzanyánk! Gondoltál arra, hogy Jézus már eleget szenvedett, és ha útközben meghalna, akkor nem kellene elszenvednie a keresztfeszítést? Hogyan tekintettél azokra a katonákra, akik ahelyett, hogy segítettek volna neki, inkább ütni-vágni kezdék? Vártad, hogy mikor fog már végre közbeavatkozni a Mindenható? Hogy miért engedi, hogy mindez megtörténhessen?

C. (saját szemszögéből) Hiszem, hogy ahol az én erőm elfogyna, ott megerősít az Isten? Hiszem, hogy Isten irgalma nagyobb, mint az én bűneim? A Jézushoz való hűség vajon hibátlanságot is jelent? Hogyan viszonyulok a gyengeségeimhez?

(Befejezésként imádkozzuk.)

Könyörülj rajtunk Urunk!
Könyörülj rajtunk!

Sírva jöttök ki elébe,
Jeruzsálem asszonynepe.
Jaj, rám is szól, ami rátok:
Magatokat sirassátok!

Gebhard Fugel: *Keresztút – részlet* Szent Antal római katolikus templom (1921) Bad Saulgau

VIII. állomás

Jézus találkozik a síró asszonyokkal

(Térdhajtás közben imádkozzuk.)

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged,
mert Szent Kereszted által megváltottad
a világot.

A. (a Szentírással) „Ezt mondja az Úr: Késedelem nélkül térjete vissza hozzám teljes szívetekből, böjtölve, sírva és gyászolva.

A szíveteket szaggassátok meg, ne a ruhátokat. Térjete vissza az Úrhoz, a ti Istenetekhez, mert jóságos és irgalmas, nagy a türelme és csupa könyörület; utálja a gonzságot.” (Joel 2,12-13)

B. (a Szűzanya szemszögéből) Szűzanyánk! Jól esett anyai szívednek a jeruzsálemi asszonyok együttérzése? Milyen volt látnod, hogy a sok Jézust gyalázó és szidalmazó ember között vannak, akik sírnak az Őt ért kegyetlenségek miatt, és sajnálják Őt? Nem lepődtél meg azon, amikor Jézus olyan kemény hangon szólt hozzájuk? Hát létezhet a szeretetnek olyan megnyilvánulása, ami a másíknak nem esik jól? Milyen könnyű tetszik a te Szent Fiadnak? A te könnyeid miben voltak mások, mint a jeruzsálemi asszonyok könnyei?

C. (saját szemszögéből) Jézus értünk vállalt kínszenvedése mit változtatott az életemen? Ahogy múlnak az évek, engem egyre jobb emberré tesz az, hogy keresztény vagyok? Jobban szeretem Istent és a körülöttem élő embereket mint egy, öt vagy mondjuk tíz évvel ezelőtt? Én sírtam már Jézus bántalmazásán megrendülve? Vajon nekem mit szeretne most mondani Jézus? Engem mire figyelmeztetne: mire kellene figyelnem, miben kellene változtatnom? El tudom fogadni a figyelmeztetést, az intést? Vagy csak a pozitív, nekem jóleső "üzenetekre" vagyok nyitott? Mit jelent számomra a „testvéri feddés”?

(Befejezésként imádkozzuk.)

Könyörülj rajtunk Urunk!
Könyörülj rajtunk!

A keresztnak szörnyű terhe
Harmadszor is földre ver le.
Ested adjon szent kegyelmet,
Hogy a bűnből talpra keljek.

Domenichino: *Krisztus útja a Golgotára* – részlet
olaj, rézlemezre festve (1610 k.) Getty Múzeum

IX. állomás

Jézus harmadszor esik el a kereszt súlya alatt

(Térdhajtás közben imádkozzuk.)

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged,
mert Szent Kereszted által megváltottad
a világot.

A. (a Szentírással) „Fejem fölött túlon túl ősz-
szecsapott a bűn, és hatalmas teherként rám
nehezedik. [...] Elgyöngültem és levert va-

gyok, szívem fájdalmában felzokogok. Uram,
kívánságom világos előtted, sóhajtásaim nem
maradnak rejtve. Szívem remeg, erőm elhagy,
szememből kialszik a fény. Barátaim, roko-
naim elfordulnak nyomorúságomtól, s akik
közel voltak, távol maradnak. [...] Olyan
lettem, mint aki nem hall többé, akinek szá-
jában nincs több felelet. De mert benned
bízom, Uram, te meghallgatsz, Uram és Iste-
nem! Azt mondom: »Ne mulassanak rajtam,
ne nevéssenek, ha botlik a lábam.« Valóban
közel vagyok a pusztuláshoz, s a fájdalom
nem hagy el soha. [...] De hatalmasok, akik
ok nélkül bántanak, és sokan vannak, kik jog-
talanul gyűlölnék. A jót rosszal viszonzózzák
nekem, s megtámadnak, mert az igazságot
keresem. Uram, ne hagyj magamra, Istenem,
ne maradj távol tőlem!” (Zsolt 38,5-22)

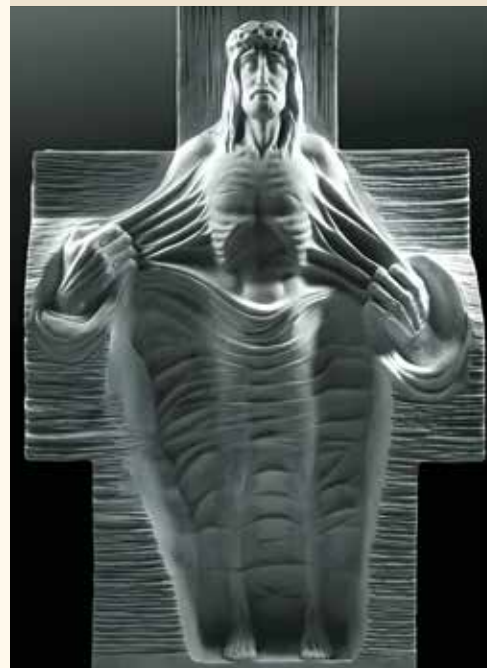
B. (a Szűzanya szemszögéből) Szűzanyánk!
Hogyan tudtad elfogadni azt, hogy nem áll-
hatsz Gyermekek és a szenvedés közé? Gon-
dolkodtál azon, hogy Jézus miért nem tesz
csodát a maga érdekében? Vagy miért nem
csökkenti legalább a kínokat, hiszen hatal-
ma van rá?

C. (saját szemszögéből) Mi által növeked-
het bennem a remény? Előfordult olyan, hogy
úgy éreztem, nincs értelme jónak lenni? Az ál-
landóan visszatérő bűneimhez hogyan viszo-
nyulok? A környezetemben élők rossz szoká-
sait hogyan viselem? Jézus vajon mit gondol
arról, ahogyan a családtagjaimmal bánok?

(Befejezésként imádkozzuk.)

Könyörülj rajtunk Urunk!
Könyörülj rajtunk!

Megcsúfoltak ruha nélkül,
Borzad szájad vad epétül,
Tisztos mérték, szent szemérem,
Mindig, mindig maradj vélem!

Maria de Faykod: *A lourdes-i Feltámadás-keresztút 10. állomása*
– részlet, carrarai márvány (2003-2008) Lourdes

X. állomás

Jézust megfosztják ruháitól

(Térdhajtás közben imádkozzuk.)

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged,
mert Szent Kereszted által megváltottad
a világot.

A. (a Szentírással) „Ő Isten formájában
volt, és az Istennel való egyenlőséget nem
tartotta olyan dolognak, amelyhez föltét-
lenül ragaszkodnia kell, hanem kiüresítet-

te magát, szolgálai alakot öltött, és hasonló
lett az emberekhez. Külsőjét tekintve olyan
lett, mint egy ember. Megalázta magát és
engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig
a kereszthalálig. Ezért Isten felmagasztalta,
és olyan nevet adott neki, amely fölötté van
minden névnek, hogy Jézus nevére hajoljon
meg minden térd a mennyben, a földön és
az alvilágban, s minden nyelv hirdesse az
Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus
az Úr.” (Fil 2,6-11)

B. (a Szűzanya szemszögéből) Szűzanyánk!
Látnod kellett isteni Fiad teljes mezítelensé-
gét, pedig Jézus intézhette volna úgy, hogy
legalább a ruháit végig magán tarthassa, de
nem tette – miért olyan fontos ez a jelenet
hát? Ennél az állomásnál Jézus testének ösz-
szes sebe láthatóvá vált – mit kell megér-
tenünk akkor, amikor lelki szemeinkkel a
teljesen lemeztelenített Fiadra tekintünk?
Szűzanyánk! Esetleg eszedbe jutott a meg-
tört Ádám, aki kétségbeesetten igyekezett
eltakarni meztelenségét, miközben Jézus
hagyta, hogy megfosszák a ruháitól?

C. (saját szemszögéből) Mihez ragaszko-
dom túl görcsösen? Van olyan hiányossá-
gom, amit próbálok takargatni mások előtt?
Milyen érzés tudni, hogy Isten mindent tud
rólam? Hogyan bánok mások méltóságával?
Előfordult, hogy lelepleztem a testvérem/a
szüleim/a gyermekem... hibáját mások előtt?
Én éltem már át igazán megalázó helyzetet?

(Befejezésként imádkozzuk.)

Könyörülj rajtunk Urunk!
Könyörülj rajtunk!

Édes Jézus drága testét
Véres fára fölszegezték.
Mi egyetlen boldogságunk,
Szent Keresztfa, sírva áldunk.

Vincenzo Campi: Jézust a keresztre szegezik – részlet
olaj, vászon (XVI. sz.) Prado Nemzeti Múzeum, Madrid

XI. állomás

Jézust a keresztre szegezik

(Térdhajítás közben imádkozzuk.)

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged,
mert Szent Kereszted által megváltottad
a világot.

A. (a Szentírással) „Istenem, Istenem, miért
hagytál el, miért maradsz távol megmenté-
semtől, panaszos énekeimtől? Szólítalak nap-
pal, Istenem, s nem hallod, szólítalak éjjel, s

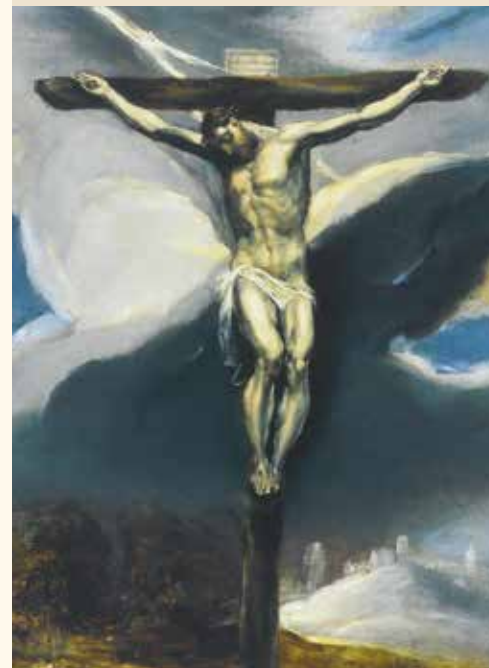
nem adsz feleletet. Mégis te vagy a Szent, aki
Izrael szentélyében lakik. Atyánk benned
reménykedtek, reméltek, s te megszabadított-
ad őket. Hozzád kiáltottak és megmenekül-
tek, benned bíztak és nem csalatkoztak. De
én csak féreg vagyok, nem ember, az emberek
gúnytárgya, s a népek megvetettje. Mind,
aki lát, gúnyt űz belőlem, elhúzza száját és
csóválja fejét. »Az Úrban bízott, hát mentse
meg, segítsen rajta, ha szereti!« [...] Torkom
kiszáradt, mint a cserép, nyelvem ínyemhez
tapadt. Kuttyák falkája ólálkodik körülöttem,
s gonosztevőknek serege zár körül. Kezemet
és lábamat összekötözték, és a halál porába
fektettek. Megszámlálhatom minden cson-
tomat; ők néznek és bámulnak, elosztják ma-
guk közt ruhámat, köntösömre pedig sorsot
vetnek. Ne maradj hát távol, Uram, te vagy se-
gítségem, siess mentésemre!” (Zsolt 22,2-20)

B. (a Szűzanya szemszögéből) Szűzanyánk!
Eszedbe jutott Simeon jövendölése: „a te lel-
kedet is tör járja át” (Lk 2,35)? És Jézus jöven-
dölése a saját szenvedéseiről? Hogyan esett
neked az, hogy a jobb lator Fiad védelmére
kelt? Mit éreztél, amikor Jézus tanítványai
anyjának mondott téged?

C. (saját szemszögéből) Mi a különbség
szenvedés és áldozat között? Szoktam felaján-
lani másokért valamilyen kényelmetlenséget,
fájdalmat? Én hova vagyok "odaszegezve"
most? Hogyan viselem azt, ha az imáimra nem
jön válasz?

(Befejezésként imádkozzuk.)
Könyörülj rajtunk Urunk!
Könyörülj rajtunk!

Megváltásunk már betelve:
Jézus lelkét kilehelte.
Újra élek kegyelméből,
Ki szakaszt el szerelmétől?

El Greco: Jézus a kereszten
olaj, vászon (1610 k.) magángyűjtemény

XII. állomás

Jézus meghal a kereszten

(Letérdelünk és kis csendet tartunk, majd
imádkozzuk.)

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged,
mert Szent Kereszted által megváltottad
a világot.

A. (a Szentírással) „Igen, a mi bűneinkért
szúrták át, a mi gonoszságainkért törték
össze; a mi békességünkért érte utol a bün-

tetés, az ő sebei szereztek nekünk gyógy-
lást. [...] Erőszakos ítélettel végeztek vele.
Ugyan ki törődik egyáltalán ügyével? Igen,
kitépték az élők földjéből, és bűneink miatt
halállal sújtották.” (1z 53,5-8)

B. (a Szűzanya szemszögéből) Szűzanyánk!
Az Atya nem avatkozott közbe, Jézus meg-
halt – legalább meg tudtál könnyebbül-
ni kicsit attól, hogy véget értek a gyötrelmei?
Gondoltál arra, hogy akkor most mi lesz?
Mi lesz veled? Mi lesz azokkal, akik hittek
abban, hogy Jézus a Megváltó? Tudtál bíz-
ni továbbra is a Mindenhatóban? Esetleg
neked már ekkor eszedbe jutottak Jézus
szavai: „az Emberfiának sokat kell szenvednie,
a vének, a főpapok és az írástudók elvetik, meg-
ölik, de harmadnapra feltámad” (Mk 8,31)?

C. (saját szemszögéből) Mit mond nekem
a keresztfeszített Jézus képe Istenről?
Most éppen kivel tudok könnyen azono-
sulni a passió résztvevői közül? A Szűzanya
legdrágább kincsét veszítette el, amikor
Jézus meghalt – nekem mi lenne az a vesz-
teség, ami a legeslegjobban fájna? Éreztem
már magam igazán elhagyatva? Én mit
mondanék a haldokló Jézusnak? Mit gon-
dolkodok a nagypénteki kereszthódolat szer-
tartásáról?

(Befejezésként imádkozzuk.)
Könyörülj rajtunk Urunk!
Könyörülj rajtunk!

Keresztfádról már levesznek,
Szent Szűz szívén pihen tested,
Bár pihennél mindig nálam,
Tiszta szívem templomában.

William-Adolphe Bouguereau: *Pietà* – részlet
olaj, vászon (1876) Dallas Művészeti Múzeum, Texas

XIII. állomás

Jézus testét leveszik a keresztről és anyja ölébe fektetik

(Térdhajtás közben imádkozzuk.)

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged,
mert Szent Kereszted által megváltottad
a világot.

A. (a Szentírással) „Dávid házára és Jeruzsálem lakóira kiárasztom a jóindulat és az imádság lelkét. Arra emelik majd tekintetü-

ket, akit átszúrtak; gyászolják, mint az egy-
szülött fiút szokás, megsiratják, mint az el-
sősülöttet. Azon a napon olyan nagy gyász
lesz Jeruzsálemben, mint Hadad-Rimmon
gyásza Megiddó mezején. Gyászolni fog az
ország, gyászolni fog minden törzs: Dávid
házának törzse és külön az asszonyok...
[...] Azon a napon forrás fakad Dávid háza
és Jeruzsálem lakói számára, hogy megtisz-
tuljanak a bűntől és a tisztátalanságtól.”
(Zak 12,10-12; 13,1)

B. (a Szűzanya szemszögéből) Szűzanyánk!
Micsoda fájdalom lehetett a számodra öled-
ben tartani agyongyötört Fiad élettelen tes-
tét – volt benned harag? Maradt még ben-
ned remény? Gondoltál arra, hogy ennek mi
értelme? Hogyan halhat meg az, aki maga az
Élet? (vö: „Én vagyok az út, az igazság és az élet”
– Jn 14,6) Imádkoztál esetleg csodáért?

C. (saját szemszögéből) Volt már olyan,
hogy haragudtam valamiért Istenre? Éltem
már át olyan veszteséget, ami rendkívül
mély nyomot hagyott bennem? Van bennem
feldolgozatlan fájdalom? Volt már olyan
komoly szenvedés az életemben, amiről tu-
dom, hogy közelebb vezetett Istenhez?

(Befejezésként imádkozzuk.)
Könyörülj rajtunk Urunk!
Könyörülj rajtunk!

Már a szent test sírba téve
Újon metszett szirt ölébe,
Onnan kél fel harmadnapra,
Halált, pokolt letiporja.

Caravaggio: *Krisztus sírbatétele*
olaj, vászon (1602 k.) Vatikáni Képtár

XIV. állomás

Jézus testét a sírba helyezik

(Térdhajtás közben imádkozzuk.)

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged,
mert Szent Kereszted által megváltottad
a világot.

A. (a Szentírással) „A gonoszok közt adtak
neki sírboltot, és a gazdagok mellé temet-
ték el, bár nem vitt végbe gonzságot, sem
álnokság nem volt a szájában. Úgy tetszett

az Úrnak, hogy összetöri a szenvedéssel. Ha
odaadja életét engesztelő áldozatul: látni
fogja utódait, hosszúra nyúlik élete, és telje-
sül általa az Úr akarata. Majd ha véget ér lel-
kének gyötrelme, látni fogja a világosságot,
és megelégedés tölti el. Szemével sokat
megigazultak tesz szolgálom, mivel go-
noszságait magára vállalta. Ezért osztály-
részül sokakat adok neki, és a hatalmasok
lesznek a zsákmánya, amiért életét halálra
adta, és a gonosztevők közé sorolták, noha
sokak vétkeit hordozta, és közben imádko-
zott a bűnösökért.” (Iz 53,9-12)

B. (a Szűzanya szemszögéből) Szűzanyánk!
Fiad megpróbáltatásai véget értek, de a ti-
eid még nem – honnan volt erőd elviselni
ennyi fájdalmat és szomorúságot? Hogyan
voltál képes végig az egész úton Jézus mel-
lett maradni? Magadat nem sajnáltad egy-
általán? Próbáltak vigasztalni az asszonyok
vagy János? Vagy inkább te vigasztaltad
őket, mert minden borzalmas körülmény
ellenére te továbbra is tudtál bízni Isten ígé-
retében? Hova mentél és mit csináltál Jézus
temetése után?

C. (saját szemszögéből) Elhiszem, hogy Is-
ten munkálkodik akkor is, amikor úgy tűnik,
mintha nem tenne semmit? Szoktam arra
gondolni, hogy megfélekedeztem rólam, nem
törődik velem? Elhiszem, hogy Isten fel fog
támasztani?

(Befejezésként imádkozzuk.)
Könyörülj rajtunk Urunk!
Könyörülj rajtunk!

„A gyónás az a szentség, amely felemel bennünket, nem hagyja, hogy kemény padlóra kerülve ott sírdogáljunk. Ez a feltámadás szentsége, tiszta irgalom. Aki pedig a gyónó bűnvallomását hallgatja, annak éreztetnie kell az irgalmasság édességét.”
(Ferenc pápa)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Miért lehetett fontos Istennek, hogy a feltámadás ne legyen mindenki számára azonnal nyilvánvaló?

○ Az én életemben vannak "lezárt sírok"? Hol van szükségem arra, hogy Isten kimozdítson a reménytelenségből?

○ Mit változtat az életem annak tudata, hogy nem a halálé lesz az utolsó szó? Várom a holtak feltámadását?

„A szenvedés mindig születési kín: egy Krisztussá-alakulás lehetősége, és azután már mi sem fogunk visszaemlékezni a fájdalmakra, akár az asszony, ha megszülte gyermekét.”
(Szent-Gály Kata – író, költő)

A mi sírjaink is fel fognak pattanni...

Boldog Meszlényi Zoltán püspök a feltámadásról

Krisztus mai feltámadása ígérete és záloga a mi feltámadásunknak is. Jézus hirdette magáról, hogy Ő a feltámadás és az élet, s aki Őbenne hisz, ha meg is hal, élni fog. Ennek a tanításának pecsétje az Ő mai húsvéti feltámadása! [...]

Mi nem azt mondjuk szeretteinkről, hogy megsemmisülnek a halálban, hanem elszenderülnek – tehát majd felébrednek. S az ősi keresztények a temetőt *coemeterium*nak nevezték, ami csendes nyugvóhelyet, pihenőhelyet jelent; tehát egy helyet, ahonnan a pihenés után máshová kerülünk.

A keresztény ember tud letekinteni még a barátságatlan sír üregébe is bizakodással. Időnként körülrakja a sírt pislákoló mécsesekkel, a feltámadásba vetett bizalmának világító jeleivel. Meríti ezt a bizakodást a jeruzsálemi sziklasírból, melynél ma megállottunk. Ezt a sírt otthagya az Élet Királya és Forrása. A mi sírjaink fel fognak pattanni az Ő akaratából és erejéből. Ez a mai napnak nagy tanítása!

Krisztus elvégezte a megváltás művét, s a végső harcban legyőzte a halált. Ezt a harcot maga harcolta meg. Most rajtunk a sor, hogy ennek a győzelemnek learassuk magunk számára a gyümölcsseit. A nagy akadály megszűnt: az átérő büntől meg vagyunk váltva. Csak rajtunk múlik, hogy a bűn elkerülésével, egyéni életünk tiszta kiépítésével Krisztus oldalán elnyerjük azt az örök életet, melynek biztosítása volt az Ő megváltói feladata.

A nagybőjti idő azt a célt szolgálta, hogy megtisztuljunk bűneinktől, s újra csatlakozzunk Krisztushoz erős akarattal, hogy tőle nem akarunk többé elszakadni. S ha ez a szent idő talán nem hozta volna meg nálunk gyümölcsseit, a bűnbánatnak, a Krisztushoz való visszatérésnek mindig itt van az alkalmas ideje, csak ne halogassuk az üdvös elhatározást! Krisztushoz kapcsolódni, s vele, az Ő erejében megharcolni az élet harcát – ez a feladatunk. Senki sem mondta, hogy ez könnyű harc; maga az Üdvözítő jelentette ki: *e világon szorongatástok leszen,*

s a mai világ láttára igazán nem lehet kétkedni azon, hogy minden nap újabb teljesedését hozza el az Ő jövődőlésének. De amikor Jézus tanítványai elé vetette jövő szorongatatainak képét, feléjük küldte isteni segítségének bátorító ígértét: *de bízatok, én meggyőztem a világot (vö. Jn 16,33). Velem, oldalamon, ti is meg fogjátok győzni.* Csak arra van szükség, hogy mindennapi küzdelmeinkben észre tudjuk venni Őt, amint mellettünk áll és segít. [...]

Tanuljuk megérezni a Mester közelségét küzdelmeinkben, mint a tanítványok, akiknek feltámadása után megjelent. Mikor János és Péter halászni indul a Galileai-tengeren, a parton megjelenik a feltámadt Üdvözítő, feléjük szól; Péter nem ismeri fel, de a szeretett tanítvány, repeső örömmel kiáltja: *„Dominus est!” – Íme az Úr!*

Tanuljuk észrevenni küzdelmeink között a feltámadt, a dicsőséges Üdvözítőt. Jól megy dolgunk? Simának látszik életünk folyása? Vegyük észre közelünkben az Urat – Ő az, akinek áldó keze simává tette az utat életünknek ezen a szakaszán. Szenvedünk? Csapások súlya alatt görnyedünk? Örökös sikertelen-

séggel találkozunk? Még inkább vegyük észre Őt, az Urat, aki velünk virraszt, velünk küzd, akinek erejében nem lehet kétséges egyéni harcainknak jó kimenetele. A szeretetnek, a ragaszkodásnak ez a boldogító érzése töltse el szívünket ma az üres sziklasír előtt. Nincs itt, feltámadt, hogy megdicsőítse mennyei Atyját, s egy küzdelmes élet után magához vonzzon az Ő dicsőségébe. Úgy legyen!

forrás: *Alázatos szolgálat* – Dr. Meszlényi Zoltán Lajos szentbeszédei

Túrmezei Erzsébet

ELINDULNI A KERESZT ALÓL

Boldog titok: a Golgotán
kezdhetek el minden napot,
megköszönve a meghálálhatatlan,
csodálatos áldozatot
s akkor csupa fény lesz a reggelem,
minden úton ez a fény jár velem.

Hisz bűntéher és gondteher
lehull és ottmarad
a szabadulást hirdető
krisztuskereszt alatt!
Szabad szívvel, kézzel indulhatok,
ha várnak rám az új feladatok.

Biztatóbb, szebb és boldogabb
új reggel lehet-e:
elindulni, mint Isten
megváltott gyermeke,
kinek szíve szeretetről dalol,
a Golgotáról, a kereszt alól.

*„Uram Jézus Krisztus, ki minket megváltottál, mert szerettél,
s veszni nem engedted, imádunk s áldunk Téged.
Alázatos forró hálával nézünk föl keresztedre,
s szívünkbe vésődik vonagló tested, fájdalmas arcod, szomjas ajkad,
könnyes szemed, s szemünket kereső tekinteted.
Nem bírnánk el ez áldozatos s szomjas tekintetet,
ha mélységesen nem bánnánk bűneinket,
s ha viszont nem szeretnénk Téged igazán.
Pihentesd hát rajtunk tekinteted s lelkedet!
Neked akarunk tetszeni, szolgálni, s szolgálatodban híven kitartani.
Köszönjük a bánat, a megilletődés, a hála s engesztelés kegyelmét,
melyet a keresztúton vettünk.
Add, hogy az alázatos, hű szeretet érzelmeivel
s a megváltottak szent örömeivel járjuk életünk útját,
s eljussunk Hozzád! Amen.”*

Prohászka Ottokár

Székesfehérvári
Egyházmegye

források: Katolikus Lexikon • KEK • katolikus.hu • magyarkurir.hu

• YouCat – A Katolikus Egyház ifjúsági katekizmusa

címlap: Tiziano – *A keresztvivő Krisztus* (1565) olaj, vászon, Prado Nemzeti Múzeum